

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

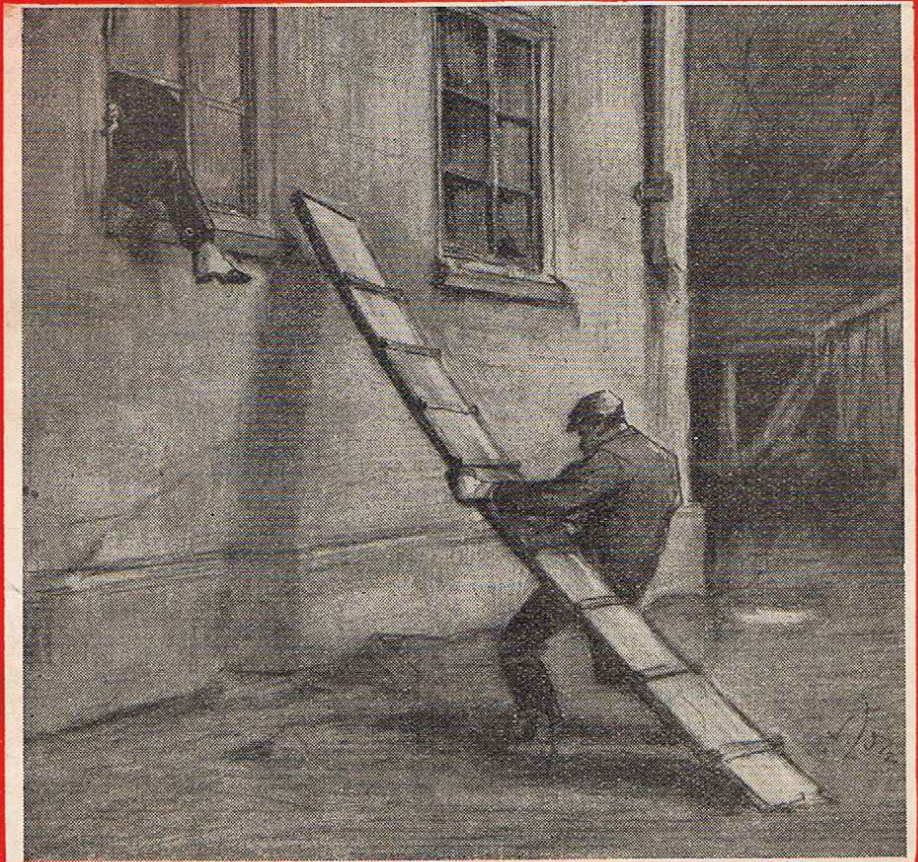
genaamd

Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

EEN BENDE VALSE MUNTERS OPGEROLD

N° 2285

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een bende valsemunters opgerold

HOOFDSTUK I

BAXTER IN MOEILIKHEDEN

Die ochtend sloeg de heer Phileas Baxter, na zijn werkkamer op het hoofdbureau van politie, New Scotland Yard aan het Thames Embankment te Londen, te zijn binnengetreden, de deur achter zich dicht op een wijze, die zijn oude secretaris Marholm van jaren herkende en die de oude getrouwe weinig goeds voorspelde voor die dag.

Het kleine, altijd over zijn werk gebogen, ijverig schrijvende mannetje, had in de loop der jaren in dat opzicht zijn gehoor zodanig ontwikkeld, dat hij dat deurdichtslaan in allerlei graden had weten te definiëren en dat hij bijna feilloos kon zeggen, nog voor zijn onmiddellijke chef zijn hoed had opgehangen, in welk humeur de heer Baxter zich bevond.

In de laatste tijd was dat humeur verre van meekleurig geweest en steeds tal-

rijker werden de dagen, dat de ganse verdieping van het grote gebouw dreunde van de slag, wanneer de heer Baxter zijn deur dicht wierp.

Het is een feit, dat omstreeks die tijd een aantal dagbladen de hoofdinspecteur allesbehalve welgezind waren en hem fel aanvielen wegens zijn beleid, of liever wegens het volkomen gemis aan iets dergelijks.

En wanneer Baxter niet zulke invloedrijke verdedigers had gehad, die hem door dik en dun beschermden, dan zou men hem waarschijnlijk reeds lang verzocht hebben zijn uniform maar liever voorgoed op te bergen en zich met een behoorlijk pensioen in het burgerlijk leven terug te trekken.

Toch had Baxter over het algemeen niet te klagen, want er waren juist enige niet onbelangrijke inbraken op be-

vredegende wijze opgehelderd, van drie van die inbraken had men zelfs de daders weten te grijpen en nog fraaier: van één ervan had men zelfs de buit weten te achterhalen.

Dat was ongetwijfeld voor een man als Baxter een succes te noemen, want juist bij de gelegenheid, dat niet alleen de dief, maar ook het gestolene werd achterhaald, had hij de zaak persoonlijk in handen genomen en hij blufte in de Windsor Club waarvan hij lid was, niet weinig op dat welslagen.

Daar stond tegenover, dat er juist in de laatste weken te Londen weer een paar geheimzinnige dingen waren geschied, die hem met angst en zorg hadden vervuld, omdat hij bijna met zekerheid kon beweren, dat John Raffles in die voorvallen de hand had gehad.

Daarom was het hem een opluchting, toen hij een paar dagen geleden de overtuiging erlangde, dat Raffles zich in Egypte bevond.

De dag tevoren was zijn humeur dan ook nog op hoog niveau geweest, de deur was met een licht klapje in het slot gevallen en met lichte tred was de strenge chef naar zijn gemakkelijke bureaustoel gegaan, waarin hij zich dadelijk met een zucht van welbehagen had uitgestrekt als in een mollig bed en de ogen had gesloten. Een ogenblik had het er uitgezien, alsof hij zoetjes in slaap was gesukkeld en Marholm dacht dat dan ook stellig, want zo iets was wel eens meer gebeurd, op dagen van grote zegepraal of voldoening.

Maar laat in de namiddag was er een telefonisch verzoek gekomen om op het departement van de Minister van Justitie te willen verschijnen. Baxter was met trillende knieën er naar toe gegaan, hij was die namiddag niet meer op zijn bureau teruggekeerd en de oude secretaris wist wel wat hij daarvan denken moest.

Dat hij goed gezien had, bleek nu wel uit het harde, kwade dichtslaan van de deur.

De grote man was al in zijn stoel neergeploft, streelde met zijn rechterhand, blank en vet, over zijn welonderhouden

baard, die zijn trots was en waarin nog geen enkel haartje grijs viel te bespeuren en scheen geen trek te hebben in zijn gewone ochtendsigaar, hetgeen al een heel veeg teken was.

Hij zat achterover geleund, zijn linkerhand in zijn zak, het hoofd een weinig op de borst geneigd en dat duurde wel bijna tien minuten, tot hij zich tenslotte wendde tot Marholm en, zonder hem rechtstreeks aan te zien vroeg:

— Iets belangrijks, Marholm?

— Niets buitengewoons, chef, luidde het antwoord. Honderdveertien diefstallen, negen en zestig inbraken, zeven moorden en dertien zelfmoorden.

— Dat is zowat het normale percentage, bromde Baxter, blijkbaar opgelucht dat het niet méér was. Nieuws uit Egypte?

— U bedoelt Raffles?

— Natuurlijk bedoel ik hem! Dacht je dat ik de sfinx bedoelde, vroeg Baxter op nijdige toon. Is hij er nog?

— Dat zou ik haast wel denken, mijnheer Baxter, want eergisteren is een grote bank te Caïro voor 15.000 pond bestolen en van de dader is nog geen spoor gevonden.

— Uitstekend, grinnikte mijnheer Baxter, terwijl hij zich in de handen wreef, hij schijnt daar goed aan de gang te zijn. Laten de collega's in Caïro zich nu maar eens een beetje het vuur uit de sloffen lopen.

Hij trok zijn stoel wat dichterbij de tafel en begon de brieven door te lezen, die reeds door Marholm uit de enveloppen waren genomen, doorgezien en voor zover ze van enig belang waren, met een paar kanttekeningen voor de chef ter lezing waren neergelegd.

Terwijl hij er zo in bladerde, fronste hij zijn voorhoofd, legde twee brieven terzijde, sloeg er met de vlakke hand op en gromde:

— Franse brieven, Marholm. Eén uit Parijs, één uit Pertignan. En allebei van de politie.

— Ja mijnheer Baxter, dat heb ik gezien, zei Marholm rustig.

— Hierin wordt u verzocht, mijnheer Baxter, hedenochtend om tien uur in-

specteur Leroy te willen ontvangen, die gaarne een onderhoud met u zou willen hebben naar aanleiding van de verspreiding van valse Engelse bankbiljetten in het Zuiden van Frankrijk, van de Italiaanse grens tot aan Bayonne toe.

— Dat belooft wat, zei Baxter nijdig. Nog méér werk! En die ander met de stempel van Parijs en bedrukt met een hoofd?

— Die brief is afkomstig van de Parijse prefect van politie, chef, en moet dienen om het bezoek van monsieur Adolphe Dumartin bij u aan te kondigen.

— Wie is dat? Nooit van gehoord, zei mijnheer Baxter, tamelijk wel uit zijn humeur door de komst van die twee Fransen.

— Hij staat aan het hoofd van de afdeling Recherche, chef. Het gaat om het bezoek van Abd-El-Mokr aan Londen.

— Wat is dat voor een onmogelijke naam! riep Baxter uit. Wie is die Abd-El-Mokr?

— Dat is de schatmeester, mijnheer Baxter, van Abd El Torin, wiens naam u natuurlijk niet onbekend zal zijn.

— Dat is immers die neger, die optreedt met Josephine Baker in de Folies Bergère?

— Niet geheel en al, mijnheer Baxter, antwoordde Marholm onverstoorbaar. Het is geen neger, maar een schatrijke Marokkaan en voor zover ik weet, is hij ook nooit in variété-theaters opgetreden. Hij komt nu naar Engeland in gezelschap van enige trouwe volgelingen en zijn vrouwen.

— Maar wat kan ons dat nu in 's hemelsnaam schelen? viel Baxter uit. Moeten wij daaraan onze tijd besteden?

— De zaak is, mijnheer Baxter, dat El Mokr, de vertrouwde schatmeester van Torin, in opdracht van die heer, naar Londen komt, naar het schijnt met een geheime politieke zending, maar voorts ook als drager van een grote hoeveelheid juwelen, die hij voor zijn meester te gelde moet maken.

— Maar voor den drommel, laat hij ze te gelde maken, en er ons niet mee

lastig vallen, gromde Baxter. Waarom schrijven zij ons dat allemaal?

— Dat kan ik u niet zeggen, mijnheer Baxter, want dat staat niet in de brief. Dumartin zal u dat waarschijnlijk zelf wel uitleggen. Maar het zal natuurlijk zijn om bescherming te verzoeken voor El Mokr, die hier niet alléén komt, maar in gezelschap van nog twee of drie andere Marokkanen, van wie er een de halfbroer is van Abd El Torin.

Baxter wilde nog een opmerking maken die van weinig welwillendheid getuigde voor de Marokkanen in het algemeen en voor de gedeputeerde El Mokr in het bijzonder, toen er op de deur werd geklopt en een politieagent kwam vragen of mijnheer Baxter inspecteur Leroy uit Pertignan kon ontvangen.

— Het zal wel moeten, bromde de chef tussen de tanden. Marholm, blijf er bij en luister, en vertaal mij alles wat ik je zal opgeven. Misschien spreekt die man wel Engels. We moeten er maar het beste van hopen.

Verzoek die heer maar om binnen te komen, Jones, zei Baxter.

Een ogenblikje later trad er een goedgekleed, flink gebouwd man het vertrek binnen, met de levendigheid van de Meredionaal, wiens wieg stond in Marseille, Pertignan, Bayonne, of een andere stad in het zonnige Zuiden van Frankrijk.

Hij had niet eens afgewacht of hem een stoel werd aangeboden, maar was dadelijk gaan zitten, zijn ogen dwaalden over het schrijftafelblad, vonden daar de brief uit Pertignan en hij begon op levendige toon:

— Mijnheer Baxter, ik zie tot mijn genoegen dat u onze brief reeds gelezen hebt. Ik hoop u zo weinig mogelijk van uw tijd te beroven, maar het betreft een belangrijke zaak, en men heeft mij uitgezonden, omdat het mijn afdeling is, en ik mij steeds pleeg te bemoeien met de uitgifte van valse bankbiljetten. Ik geloof dat ik mij daar niet juist uitdruk, ha ha! Ik bemoei mij natuurlijk niet met de uitgifte, maar ik bemoei mij met het opsporen en arresteren van de uitgevers. Dat klinkt be-

ter, zou ik zeggen. U moet mijn Engels verschonen, mijnheer Baxter, ik weet wel dat het execrabel is.

— Zeg mij wat u te zeggen hebt, monsieur, en ik beloof u, dat wij ons best zullen doen om u behulpzaam te zijn, voor zover het in ons vermogen is.

— Nu dan, de brief van onze Hoofd-commissaris heeft het u reeds in het kort verklaard: er zijn op dit oogenblik in het gehele Zuiden van Frankrijk, maar hoofdzakelijk in de luxe steden, zoals Nice, Menton, Pertignan, Ventimille en nog andere plaatsen, een groot aantal bankbiljetten van tien pond sterling in omloop, en u zult wel begrijpen, welk een ontzaglijke schade dat betekent voor de hotelhouders daarginds, zowel als voor de winkeliers en anderen, vooral nu men voor tien pond enige duizenden francs krijgt.

De bezoeker had zijn portefeuille te voorschijn gehaald en nam uit een afzonderlijk vakje een bankbiljet, waaraan met een papierhechter een strookje papier was bevestigd, waarop een naam en een adres geschreven schenen te zijn.

Leroy stak het Baxter toe met de woorden:

— Dit biljet is in beslag genomen bij een grote confiseur, die het pas een oogenblik tevoren ontvangen had. Men heeft nog getracht, de man terug te vinden, die het uitgif, maar alle pogingen daartoe waren vruchteloos.

Baxter had een groot vergrootglas uit zijn lade gehaald, tuurde er aandachtig door en vroeg toen vol verbazing:

— Wat mankeert er aan dit biljet?

— O, niets anders dan dat het vals is, mijnheer Baxter, antwoordde de Franse inspecteur glimlachend.

— Bent u daar zeker van?

— Volkomen zeker. Ik erken, dat het uitmuntend is nagemaakt, en dat is juist het gevaarlijke. Ik kwam zoëven van de Bank van Engeland en daar verzekerde men mij, dat men zelden zulke uitnemend nagemaakte biljetten gezien had.

— Maar met dat alles begrijp ik niet goed, in welk opzicht wij u van dienst kunnen zijn bij de opsporing van de uitgevers.

— Wij hebben reeds een van de uitgevers in handen, mijnheer Baxter, her-nam de inspecteur met hetzelfde hoffelijke glimlachje. En na heel veel moeite hebben wij uit hem gekregen, dat die biljetten hier in Engeland vervaardigd zijn en nog altijd worden. Hij zei er echter bij dat hij niet wist, waar zich ergens de geheime drukkerij bevond en daar is het tot dusverre bij gebleven. Het is echter van het allergrootste belang, dat die drukkerij ontdekt wordt, en zo spoedig mogelijk. Onze arrestant verklaart namelijk, dat het plan bestaat, voor een bedrag van een millioen pond sterling te drukken, alleen aan biljetten van tien pond, dat is ruim honderd duizend stuks.

Baxter liet van schrik bijna zijn groot vergrootglas vallen en stamelde:

— Een millioen pond!

— Dat wil zeggen, bijna 1.200 millioen francs, mijnheer Baxter, zei Leroy, terwijl hij het bankbiljet heel zorgvuldig weer opvouwde en in zijn portefeuille borg.

— Maar wij hebben van die ontdekking van valse bankbiljetten nog niets gehoord! riep Baxter op een toon van wanhoop uit.

— De zaak is opzettelijk zo geheim mogelijk gehouden, mijnheer. Wij hebben de benadeelden dringend verzocht te zwijgen, in de hoop, dat wij daardoor de falsarissen in de val zouden lokken. U ziet echter zelf wel hoe bijzonder moeilijk het is, de vervalsers op heterdaad te betrappen, daar de bankbiljetten werkelijk voortreffelijk zijn nagemaakt. Slechts met de loupe zijn kleine afwijkingen te constateren in de handtekening van de president van de Bank van Engeland en in de vorm van het seriecijfer.

Op dit oogenblik ging de deur weer open, Jones verscheen op de drempel en zei op gedempte toon:

— Neem mij niet kwalijk dat ik u stoor, chef, maar mijnheer Dumartin uit Parijs verzoekt dringend, aanstonds bij u te worden toegelaten.

— Nog een oogenblikje, nog vijf minuten, Jones, zei Baxter ongeduldig. Ver-

zoek mijnheer Dumartin of hij nog zó lang wil wachten.

De ruige wenkbrauwen van Leroy waren een ogenblikje in de hoogte gegaan op het horen van de naam en toen zei hij glimlachend, maar toch een beetje spijtig:

— Parijs is dus óók al op de hoogte van de zaak? Ik hoop dat ze mij niet vóór zullen zijn, mijnheer Baxter. U begrijpt wel, dat het voor mij een zaak van groot belang is, als ik het ben die de oorsprong van die valse bankbiljetten ontdek. Ik zou stellig promotie maken.

— Het gaat niet om bankbiljetten, mijnheer Leroy, het gaat om... hoe heet de vent, Marholm?

— El Mokr, mijnheer Baxter, hielp de oude secretaris hem op weg.

— Ja juist, een Mexicaan, een Marokkaan, wil ik zeggen, die hier de diamanten van zijn baas wil verkopen, El Torin heet hij. Mijnheer Leroy wij kunnen het bij dit korte gesprek onmogelijk laten en ik kan u slechts verzoeken, voortdurend met mij in verbinding te blijven.

— Maar ik kan zeer goed wachten, tot uw gesprek met mijn Parijse collega is afgelopen, mijnheer Baxter, hernam Leroy op zijn levendige toon. Wij moeten zo spoedig mogelijk aan het werk gaan en ik vraag u dus verlof, hier op het bureau te mogen wachten tot mijnheer

Dumartin vertrokken is.

— Ik heb er volstrekt niets op tegen, monsieur, zei Baxter, zijn zware schouders ophalend. Geheimen zullen er wel niet verhandeld worden, en als gij dus wilt blijven...

— Als ik u niet in de weg zit, hernam Leroy glimlachend. Ik zou intussen vast een soort veldtochtsplan kunnen ontwerpen.

— Als mijnheer genoeg neemt met mijn kamertje hiernaast, merkte nu Marholm op, die een klein vertrekje tot zijn beschikking had, waarin hij dossiers bewaarde, en waar hij zich ook terugtrok, als zijn chef particuliere bezoeken ontving.

Hij had de deur reeds geopend en Leroy stond op het punt om het kleine vertrek binnen te gaan, toen hij zich nog eens omwendde en met zijn beminnelijk lachje zei:

— Van het ogenblik af dat het de bankbiljetten niet betreft, mijnheer Baxter, zult u mij stilzwijgendheid tegenover mijn collega willen beloven, u begrijpt: wij zijn altijd wat naijverig op elkaar. Dat weet u als vakman beter dan wie ook.

— Wees maar gerust. Ik zal waarschijnlijk wel heel iets anders aan mijn hoofd krijgen, bromde Baxter, die begon te vinden, dat men hem voor één dag wel wat al te veel Franse levendigheid op zijn dak zond.

HOOFDSTUK II

HET BEZOEK VAN ABD-EL-MOKR

Leroy was nauwelijks met zijn portefeuille met paperassen in het naast gelegen vertrekje verdwenen, of de gangdeur werd geopend en een stevig gebouwd man verscheen, met vuurrood haar, dat op zijn vierkant hoofd overeind stond als de borstels van een everzwijn, krachtig ontwikkelde schouders,

een stierennek, en doordringende, staalgrijze ogen, die door iemand heen schenen te kijken.

Er lag een trek van ongeduld op zijn breed vlezig gelaat, toen hij met dreunende stappen het vertrek binnenkwam, van Baxter naar Marholm en van Marholm weer naar Baxter en begon:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheeren, maar mijn tijd is werkelijk een weinig beperkt, en ik vraag u verlof, mijn zaken met u spoedig te mogen afdoen. Gij hebt mijn brief ontvangen?

Baxter had dadelijk de brief gevonden, en zei toen zoetsappig:

— Er is al goede nota van genomen, mijnheer... mijnheer Dumartin zeker?

— Die ben ik, mijnheer. Ik spreek immers met de hoofdinspecteur, met monsieur Baxter?

— U spreekt inderdaad met Baxter, antwoordde de inspecteur droogjes, neem plaats mijnheer Dumartin en verklaar mij spoedig wat u hier brengt, want ik ben wel genoodzaakt u te zeggen, dat ook mijn tijd vandaag tamelijk beperkt is. Ik heb nog enkele gewichtige conferenties.

— De zaak is u in de brief van het Hoofdcommissariaat te Parijs reeds in het kort uiteengezet, mijnheer. Abd-El-Mokr, de schatmeester van Torin, begeeft zich overmorgen met een klein gezelschap naar Londen, en hij wil hier een gesprek voeren met uw Staatssecretaris van Buitenlandse Zaken. Ik kan mij er natuurlijk niet over uitlaten wat het onderwerp van dat gesprek zal zijn: ik weet het niet. Wij kunnen en willen echter te Parijs die reis niet verhinderen, maar rekenen er daarentegen met grote stelligheid op, dat uw Staatssecretaris te bevoegder plaatse de inhoud van dat gesprek zal mededelen.

— Ook indien het onder het zegel van geheimhouding wordt gevoerd? vroeg Baxter langs zijn neus.

— Ook dan, mijnheer, antwoordde Dumartin doodbedaard. Gij zult toch zelf ook wel inzien, dat Frankrijk het zeer onaangenaam zou vinden, wanneer de vertrouwde afgezant en vriend van een pas verslagen vijand onderonsjes heeft met hooggeplaatste Staatsambtenaren en bevriende en verbonden natie. Wie kan zeggen wat die El-Mokr hier komt uitspoken? Wie weet wat Torin in zijn schild voert? Dit is overigens een zaak van politieke aard, die ik heel zeker niet met de politie zou bespreken en die elders wel zal worden opgelost. De Qual

d'Orsay zal zelf wel weten, wat ze met Downingstreet daaromtrent heeft overeen te komen. De zaak staat echter anders wat het tweede gedeelte betreft van El-Mokr's doel. Torin heeft hem een grote hoeveelheid prachtige juwelen toevertrouwd, voor hij zich aan de Franse opperbevelhebber in Marokko ging overgeven, met de opdracht, die bij de eerste de beste gunstige gelegenheid voor hem te gelde te maken. Ook dit is iets wat wij bezwaarlijk kunnen belletten, al komt het ons een weinig verdacht voor, dat Torin zijn juwelen wil verkopen. Naar ons inziens kan zijn doel daarmede alleen zijn, contanten in handen te krijgen, om daarmede een nieuwe opstandige beweging in het pas tot rust gebrachte Marokko in het leven te roepen, zijn bewakers om te kopen en weer naar Marokko te vluchten. Wij zeggen natuurlijk niet dat het zo is, maar de mogelijkheid is toch groot, en wij moeten daarmede rekening houden.

Baxter had een weinig verbluft naar die stroom van woorden geluisterd en zei nu:

— Van Frans standpunt beschouwd kan ik dat alles zeer wel begrijpen. Wat ik echter niet inziet, is, wat de Londense politie...

— De Londense politie, mijnheer Baxter, kan ons in deze zaak van groot nut zijn, viel Dumartin hem met een vleugje ongeduld in de rede. Zij kan namelijk in het geheim toezicht houden op El-Mokr, en zijn gangen volgen. Het is voor ons van groot belang om te weten, aan wie hij zijn juwelen verkoopt, hoeveel hij er voor krijgt en wat hij met het geld doet. Ons inziens is een enkele wenk aan de verschillende juweliers voldoende, om dat doel te bereiken. Aan de andere kant echter beschouwen wij El-Mokr als een Frans onderdaan van enige naam en die dus recht kan doen gelden op een zekere bescherming van de zijde der politie. Bedenk dat de waarde van de juwelen, waarvan hij de drager is, op ongeveer 150 miljoen francs wordt geschat.

Baxter trommelde een ogenblik met zijn dikke witte vingers op het tafel-

blad en zei, toen Dumartin een ogenblik moest zwijgen om adem te halen :

— Het spreekt vanzelf, monsieur, dat onze recherche alles in het werk zal stellen om die Marokkaan te beveiligen. Het ware echter beter geweest, wanneer men die reis en vooral het doel ervan niet aan de grote klok had gehangen.

— Dat is volstrekt niet gebeurd, mijnheer Baxter, hernam Dumartin bedaard. El-Mokr heeft dat doel zelf zoveel mogelijk geheim gehouden, en het is zeker, dat het slechts aan weinig personen bekend kan zijn. Maar dat alles is voor de Franse politie geen reden, om haar handen van hem af te trekken. Integendeel, die geheimhouding spoorde haar juist aan tot waakzaamheid.

Het bleef even stil in de vrij grote kamer en Baxter zat in gedachten verzonken, met zijn vingers trommelend op het tafelblad, zoals zijn gewoonte was, wanneer hij zich niet erg op zijn gemak voelde en vroeg toen :

— Zijn onze voornaamste juweliers op de hoogte van het voorgenomen bezoek van El-Mokr ?

— Ja, tenminste voor zover ik weet. De juwelen schijnen vrij goed bekend te zijn in kringen van deskundigen en ik heb reeds horen zeggen, dat er een syndicaat van Londense juweliers is gevormd, dat de juwelen wil kopen.

— Dan moesten wij maar trachten, die Chinees, Marokkaan wil ik zeggen, zo gauw mogelijk in aanraking te brengen met dat syndicaat, dan is dat onaangename gedeelte van de zaak tenminste achter de rug, meende Baxter. Ik zou het zeer onaangenaam vinden, als die El-Mokr hier iets overkwam en hij van zijn juwelen werd beroofd. Dat zou.....

Hij hield plotseling op, bij het zien van de eigenaardige uitdrukking op het gelaat van de Parijse inspecteur, wiens rood haar op dat ogenblik wel vonken leek te schieten.

Baxter begon te stotteren, zeer verbaasd over de uitdrukking in de ogen van de Fransman en hernam toen :

— Nietwaar, dat zou immers hoogst onaangenaam zijn? Dat mag de Lon-

dense politie nimmer dulden!

Dumartin haalde zijn rosrode wenkbrauwen als het ware met een ruk op, schudde even met zijn zware schouders en zei toen langzaam :

— Voor de politie zou het natuurlijk zeer onaangenaam zijn, maar bedenk eens welk een opluchting het zou wezen voor de Franse regering, wanneer aan El Torin dat zeer grote kapitaal ontging, dat hem misschien wel in staat zou stellen, langs allerlei slinkse wegen zijn macht te herstellen.

Baxter keek zijn bezoeker aan als een van de ouderwetse gapers, boven de winkels van apothekers en drogisten en hij zag er werkelijk wel wat uit als een schaap, toen hij stotterde :

— Nu krijg ik er geen hoogte meer van. Aan de ene kant verlangt gij, dat El Mokr beschermd zal worden, maar aan de andere kant zoudt gij het niet erg vinden, als men hem zijn kostbare juwelen ontstal ?

— In zekere zin is dat zo, antwoordde Dumartin afgemeten. Maar wij begrijpen zeer goed, dat de Londense politie haar plicht zal weten te doen. Dat neemt natuurlijk niet weg, dat het mijn regering lang niet onwelkom zou zijn, wanneer El Mokr met ledige handen hier vandaan moest gaan. Maar daar wij dit nu eenmaal niet met elkaar kunnen combineren...

Dumartin hield op en keek Baxter met een loerende blik aan, die er hoe langer hoe minder van begreep. Hij begreep echter wèl, dat hij daarvan niets moest laten blijken en zei :

— Dat is nogal duidelijk. Ik zou niet inzien hoe het te combineren valt.

— O, wat dat aangaat, hernam de Fransman met een gebaar, alsof hij iets weg schoof. Zeg mij eens, mijnheer Baxter, rangschikt men die El-Mokr eigenlijk niet een weinig onder de ongewenste vreemdelingen ?

— Waarom? Hij is immers rijk?

— Dat is te zeggen, dat is El Torin. El-Mokr bezit niet zo heel veel. Maar hij is een Marokkaan en ik zei u reeds dat de Franse regering hem als een gevaarlijk persoon beschouwt.

— Dat mag zo zijn, maar daarom behoeft de Engelse regering het toch nog niet te doen?

— Geloof u? Er bestaan anders nog zekere verdragen, die iets dergelijks regelen.

— Maar de verdreven koning van Portugal heeft indertijd ook wel een toevlucht bij ons gezocht en wij denken er niet aan, El-Mokr de toegang tot ons land te weigeren, evenmin als de talloze immigranten die gevlucht zijn voor het Communisme, noch anderen, voor zover zij geen strafwaardige daad hebben begaan.

— Dat is een zeer loffelijk standpunt, mijnheer Baxter. Maar gij zult wel begrijpen, dat de Quai d'Orsay daar anders over moet denken. Ik wil u niet al te lang ophouden, mijn waarde heer. Wij hebben er volstrekt niets tegen, dat El-Mokr de diamanten verkoopt en kunnen het hem trouwens niet beletten. Maar zodra hij het kapitaal van de verkoop in handen heeft, ziet de zaak er heel anders uit. Dan wordt hij gevaarlijk, want met geld kan men mensen kopen, vriendschappen, bondgenootschappen. En dat willen wij tot iedere prijs beletten. Welnu, de Engelse politie heeft niets anders te doen dan El-Mokr aan te houden als ongewenst vreemdeling.

— Een ongewenst vreemdeling zonder strafregister met een kapitaal van een vijf miljoen pond sterling! riep Baxter met de grootste verbazing.

— Dat kapitaal neemt gij hem af.

— Wat zegt gij daar, mijnheer? riep Baxter in de grootste schrik uit. Maar dat zou onwettig, dat zou diefstal zijn!

— Stel u gerust, mijnheer Baxter, daarvan zou geen sprake zijn. Het geld zou eenvoudig worden overgedragen aan de Franse Regering, die het voor El Torin zou beheren. Iets waartoe zij het volste recht heeft, nu hij geïnterneerd is en onderworpen aan onze wil.

— Maar daarin zou El-Mokr nooit toestemmen, mijnheer.

— Het is juist daarom, waarde heer Baxter, dat ik u verzoek, zijn toestemming niet af te wachten, maar hem een-

voudig te arresteren, riep Dumartin uit, die een weinig ongeduldig begon te worden. Als gij dit doet, steunt gij alleen maar onze Franse wet, die u het volste recht geeft, vreemdelingen tijdelijk aan te houden, die u verdacht voorkomen en hun bezittingen in beslag te nemen.

— Maar hij komt ons volstrekt niet verdacht voor! riep Baxter op een toon van wanhoop.

— Mijnheer, de Franse regering verzoekt u om het wèl te doen, zei Dumartin, terwijl hij opstond. Ik verzeker u, dat het geld in goede handen komt en dat mijn regering niet anders verlangt, dan te kunnen controleren, op welke wijze het besteed wordt. Overigens wil ik u gaarne voor een groot deel van uw verantwoordelijkheid ontheffen, want ik begeef mij van hier aanstonds naar de Minister van Binnenlandse Zaken, bij wie ik een audiëntie heb aangevraagd, om hem, privatim over dezelfde aangelegenheid te spreken.

— Dat is een schitterend denkbeeld! riep Baxter opgelucht uit. En wanneer Zijne Excellentie erin toestemt, heb ik natuurlijk niets meer in het midden te brengen. Ik beloof u dus dat wij El-Mokr en zijn metgezellen zorgvuldig zullen doen bewaken, natuurlijk niet al te opvallend en met het overige zal ik dan maar liever wachten, tot ik van de Minister nadere instructies heb ontvangen.

Dumartin haalde slechts even de schouders op en zei, na een scherpe blik op de inspecteur te hebben geworpen:

— Dan laat ik u verder aan uw bezigheden over, mijnheer Baxter, die ongetwijfeld heel veel van uw krachten zullen vergen. Ik heb de eer en ik zal het genoeg hebben, u morgenochtend om dezelfde tijd nogmaals te bezoeken. Ik hoop u dan tevens de instemming van Zijne Excellentie de Minister met ons eenvoudig en gemakkelijk plannetje, over te brengen. Ik vergat nog te zeggen, dat dit alles natuurlijk geheim moet blijven, althans tot de overdracht van het kapitaal aan de Franse regering

heeft plaats gehad. Mijne heren, ik heb de eer.

Dumartin had zijn actentas en zijn hoed gegrepen, boog vormelijk voor Baxter en zijn secretaris en het volgende ogenblik liet Jones hem weer uit, om hem door de kronkelende gangen van het sombere gebouw naar buiten te geleiden. Als de brave agent Frans had gekend, en heel goede oren had gehad, dan had hij Dumartin misschien kunnen horen mompelen :

— Die Baxter schijnt mij ook geen hoogvlieger te zijn. Als de Engelse politie louter uit zulke lichten is samengesteld, dan ziet het er donker met haar uit.

Op straat wachtte een taxi en de Parijse politiebeambte stapte er in, na aan de chauffeur te hebben opgedragen, hem onmiddellijk naar het Departement van Binnenlandse Zaken in White Hall te rijden.

Toen het gerucht van de voetstappen van Dumartin was weggestorven, zei Baxter, die nog nauwelijks van zijn verbazing bekomen was :

— Ik kan niet zeggen, dat die mijnheer Dumartin een gentleman is. Als de Parijse politie louter uit zulke linkse jongens bestaat, dan geef ik geen duit om haar. Wat zeg jij van die truc, Marholm ?

— Heel erg chic is het niet, mijnheer Baxter, maar ik moet bekennen, dat ik ook nog nooit van een gedistingeerde regering heb gehoord. De personen die een regering vormen, kunnen alle afzonderlijke heel fatsoenlijke mensen zijn, maar tezamen zijn zij heel vaak een raar zootje. Het is nu eenmaal zo en het is altijd zo geweest. Men kan eigenlijk de Franse regering geen ongelijk geven, dat zij voorzorgsmaatregelen neemt. Als ik haar was, had ik die El-Mokr nooit naar Londen laten vertrekken met zijn juwelen. Mag ik u eraan herinneren, mijnheer Baxter, dat hiernaast nog een Fransman zit ?

Baxter klapte zich tegen het voorhoofd dat het klonk en zei :

— Die zou ik waarachtig bijna vergeten ! Laat hem maar door de zijdeur

vertrekken, zeg maar dat hij morgen nog eens terug moet komen ; ik kan onmogelijk twee zulke gewichtige zaken tegelijkertijd behandelen.

Hij had dit alles op fluisterende toon gezegd. Marholm knikte en stapte het kleine kabinetje binnen, waar de Franse inspecteur uit Pertignan blijkbaar van verveling in slaap was gevallen, bij het raam, waardoor dan ook niets anders te zien viel dan een gedeelte van de tamelijk donkere en sombere binnenplaats, waar een paar agenten in hun hemdsmouwen bezig waren met het oppoetsen van een arrestantenwagen.

Bij het piepen van de deur echter schrikte Leroy wakker, lachte verlegen en zei met een kleur :

— Dat was niet heel erg beleefd van mij mijnheer. Maar nu ben ik volkomen wakker en tot de dienst van mijnheer Baxter.

Hij wilde reeds een beweging naar de deur maken, toen Marholm haastig zei :

— De chef laat u verzoeken, monsieur, liever morgen nog eens terug te komen. De zaak is van groot gewicht en eist een nauwkeurige studie. Morgennamiddag bijvoorbeeld, om een uur of twee.

— Als het dan morgen moet, zou ik liever des ochtends komen, zei Leroy een weinig uit zijn humeur. Men kan mij daarginds moeilijk missen en ik wilde de zaak liever zo gauw mogelijk afdoen. Laat mijnheer Baxter mij anders een van zijn beste inspecteurs ter beschikking stellen, met wie ik de nodige maatregelen zou kunnen bespreken.

— Wij zullen zien, mijnheer, hernam Marholm, op zijn beurt een weinig geprikkeld. Er zijn nu zaken, die al onze aandacht vergen. Morgenochtend ; ik zal zorgen dat de chef u ontvangt.

Het volgende ogenblik trad hij door een zijdeur, die Marholm voor hem openhield in een tamelijk donkere gang en nu moest hij maar verder zien hoe hij het gebouw, oud en ingewikkeld, verder uit kwam.

Maar hij scheen door een soort van instinct te worden geleid, want hij behoefde geen enkele agent naar de weg

te vragen en enkele minuten later stond hij op zijn beurt op straat, liep ongeveer honderd passen ver, ging een zijstraat in, toen nog een en stapte daar in een auto, die hem scheen te wachten en dadelijk wegreed.

Twintig minuten later hield die auto stil voor een hoekhuis in de Victoria-street, de inspecteur sprong er uit, ging het huis binnen, waarvan de voordeur scheen open te staan, althans hij behoefde niet te bellen en de auto reed weg. Nogmaals twintig minuten later verliet Leroy dit huis weer aan de tuinzijde door een schuttingdeur, maar toen was hij niet langer inspecteur van politie uit Pertignan, maar Raffles, alias

Lord Lister, de Grote Onbekende...

Terwijl hij snel voortliep door de volkomen verlaten achterstraat, mompelde hij zachtjes voor zich heen :

— Die truc is uitmuntend geslaagd en ik ben nu tenminste zeker van mijn zaak. Mijn informaties zijn juist gebleken. El-Mokr is op weg naar Londen met een grote hoeveelheid juwelen en ik weet nu tot op een prik, wat mijn voornemen is met die Marokkaan te doen. Nu nog te weten komen hoe het syndicaat voor de aankoop der juwelen is samengesteld en de rest is kinderspel. Raffles, ik geloof dat je een grote slag zult slaan.

HOOFDSTUK III

DE VALSE BANKBILJETTEN EN NOG IETS

Wat Raffles in zijn vermomming als inspecteur van politie aan Baxter had verteld, was volkomen waar, want inderdaad werden er juist toen in de Franse Riviera vrij veel valse tien pondbiljetten aangeboden en ook grif aanvaard, zonder dat men daarginds nog had kunnen ontdekken, wie de maker was van die biljetten en waar zij werden gedrukt.

Raffles was hier achter gekomen op een van die raadselachtige en toch eigenlijk zo eenvoudige manieren, waarvan hij het geheim scheen te hebben.

Inderdaad wisten buiten hem slechts enkelen nog iets af van die circulatie van vals papier, welke de politie opzettelijk verzweg, in de hoop, de maker ervan tot een onvoorzichtigheid te verleiden en hem in de val te laten lopen. Intussen waren werkelijk naar verscheidene Europese hoofdsteden reeds telegrammen in code verzonden, met het verzoek, nauwlettend acht te geven op alle tienpondbiljetten en ook verdachte vreemdelingen in het oog te houden. Men had juist alleen Londen daar-

van uitgezonderd, omdat de politie te Marseille, die in hoofdzaak het onderzoek leidde, geen ogenblik met de gedachte rondging, dat het valse papier daar zou worden vervaardigd.

Ook Raffles zelf twijfelde daar ten sterkste aan, daar er te Londen zelf nog geen enkel vals biljet van tien pond was gevonden en hij had dit voorwendsel slechts aangegrepen, om bij Baxter te kunnen binnendringen juist tegen het tijdstip, waarop de inspecteur Dumartin zou ontvangen.

Want ook dit had Raffles vernomen, dat de voornaamste vertrouwde van Torin zou proberen, diamanten te Londen ten verkoop aan te bieden. Verder wist hij echter niets en het was juist om nadere biezonderheden te vernemen, dat hij, in schijn slapend, het gesprek tussen de beide politiebeambten had afgeluisterd.

Wat het onderzoek naar de valse bankbiljetten betrof, hij dacht er niet aan, zich daar verder om te bekommeren; dat was een werkje, dat de politie in de andere hoofdsteden zelf maar

moest opknappen. De hoofdzaak voor hem was, zich nauwkeurig op de hoogte te stellen van de verblijfplaats van El-Mokr en van zijn voornemens. Daarom zou het wel noodzakelijk zijn, de volgende dag terug te keren, teneinde te kunnen horen, hetgeen Baxter en Dumartin hierover te bespreken zouden hebben.

Raffles dacht nog over dit alles na, toen hij in de taxi zat, die hem tot dicht bij het onlangs gekochte herenhuis in de Cromwell Street bracht, waar zijn trouwe vriend Charles Brand hem met enige spanning en niet zonder ongerustheid in de bibliotheek, waar hij bezig was met het bijhouden van het register, wachtte.

De jonge man sprong op van zijn hoge stoel en zei met ogen die straalden van blijdschap en opluchting:

— Blij dat je terug bent! Je moet het mij niet kwalijk nemen, Edward, maar ik vond het een gevaarlijke onderneming. Zelfs een man als Baxter kan me toch niet bij voortduring ongestraft om de tuin leiden.

— Beste vent, ik had het volste vertrouwen in mijn vermomming en dat vertrouwen is ook niet beschaamd.

— Ik was bang dat de brief...

— De brief was in de beste orde. En hoe zou het ook anders, waar ik nog een schrijftafellade vol heb van die officiële formulieren, niet alleen uit Pertignan, maar uit verschillende hoofdsteden, die ik, telkens wanneer de gelegenheid daartoe gunstig was, wist weg te nemen. Het stempel was uitstekend gelukt en daaromtrent was ik dan ook volkomen gerust.

— En het resultaat, Edward?

— Wel, dat bevestigde in grote trekken alles wat ik wist en reeds van andere zijde gehoord had. Overmorgen wordt El-Mokr hier verwacht.

— Hoe komt het dat er nog geen woord over in de krant heeft gestaan?

— Dat is niets verwonderlijks. Hij zelf zal er wel niet op gestaan hebben, dat die reis wereldkundig werd. Men moet tegenwoordig voorzichtig zijn. En luister nu, dan zal ik je alles vertellen.

Raffles had een sigaret opgestoken, vleide zich languit in een gemakkelijke stoel en begon te verhalen, met die duidelijkheid en gemakkelijke, die het hem mogelijk maakte, in vijf minuten iets mede te delen, zonder iets van werkelijk belang te vergeten, waarvoor ieder ander een half uur zou hebben nodig gehad.

Brand, die met een grote aandacht had geluisterd, zei, toen Raffles zweeg:

— Je gaat dus morgen er weer naar toe?

— Ja, want ik weet nog niet genoeg.

— Ik denk dat dit overbodig werk is. Zodra hij eenmaal is aangekomen, zullen de dagbladen wel meer aandacht aan hem wijden, daar de komst van zo'n vertrouwde vriend van El Torin niet onopgemerkt kan voorbijgaan. Integendeel, zullen een vijftigtal journalisten hem misschien omzwermen en kun je reeds overmorgenavond in geuren en kleuren in alle bladen lezen, wat je weten wilt.

— Ik vrees, dat je wat al te optimistisch bent, Charles, zei Raffles glimlachend. Hoogstens zal ik er zijn verblijfplaats in vinden, maar van zijn werkelijke voornemens zal hij wel niets loslaten. Hij moet toch zelf begrijpen, dat het een gevaarlijk karweitje is, met zulk een vracht aan prachtige stenen door een stad als Londen te wandelen. Dan is er nog iets. El-Mokr weet natuurlijk voor wie en voor wat het geld bestemd is en ook dat zal hem tot zwijgzaamheid nopen, waarbij ik nog geheel buiten beschouwing laat, dat hij een Oosterling is, die er voor bekend staan dat zij hun mond niet zo rap voorbij praten. Maar de politie moet alles natuurlijk weten, Baxter en Dumartin moeten dat fraaie trucje nader uitwerken, en daarvan wil ik op de hoogte zijn.

— Hoe denk jij zelf over die opdracht van Dumartin?

Raffles zat een ogenblik glimlachend voor zich uit te kijken, alle vingertoppen stijf tegen elkaar gedrukt en gaf toen ten antwoord:

— Het is geen elegant gebaar, maar men moet nu eenmaal de daden van een

regering nooit op een goudschaaltje wegen. Misschien zou ik, ware ik een Franse regering, van hetzelfde gebruik maken. Intussen, het doet er weinig toe, want ik hoop en verwacht met stelligheid, dat de regering te Parijs van dat geld geen centime in handen zal krijgen. Raffles glimlachte, zweeg en gaf te kennen, dat hij het onderwerp voor vandaag als afgehandeld beschouwde. Ik zou je willen voorstellen, zei hij, dat droge register terzijde te leggen en met mij te gaan kijken hoe de bouw vordert van het ziekenhuis, waarvoor ik de fondsen heb geleverd.

De dag verstreek, de nacht volgde op de dag, een nieuwe ochtend brak aan en toen hoorde Raffles belangwekkende dingen, die hem zich gelukkig deden prijzen, dat hij niet van zijn oorspronkelijk plan was afgeweken en de raad van Brand had opgevolgd.

Want in hetzelfde kleine kamertje van de dag te voren, waarheen hij zich nu echter dadelijk had begeven, hoorde hij een groot deel van het gesprek tussen Baxter en Dumartin.

Abd-El-Mokr, in gezelschap van twee andere Marokkanen, had zijn aankomst bijna een dag vervroegd.

Met dit nieuws begaf Raffles zich aanstonds weer naar zijn huis terug, na opnieuw zijn vermomming in de Victoria Street te hebben afgelegd en volstrekt niet begerig om nogmaals een nutteloos gesprek te voeren met Baxter nu hij immers alles wist wat hij wilde weten.

De bankbiljetten mochten nu naar de maan lopen.

Maar een half uur later dacht Raffles hier toch wel een heel klein weinige anders over.

Want toen Raffles de bibliotheek zou binnentreden, waar de beide vrienden bijna altijd elkaar wisten te vinden, trad Brand hem tegemoet met een stukje papier in de hand en wel een beetje opgewonden.

— Wat is dat? vroeg hij Raffles, terwijl hij hem met zijn grote blauwe ogen aandachtig gadesloeg.

— Wel, ik zou zeggen dat het een bil-

jet van tien pond sterling is, antwoordde Raffles glimlachend. Ik heb ze wel eens méér gezien.

— Maar heb je er ook wel eens gezien, die zó uitstekend zijn nagemaakt! riep Brand uit.

Raffles gaf geen antwoord, maar trad met het biljet dicht bij de ramen, hield het tegen het licht, liet het papier, dat een klein beetje vettig aanvoelde, tussen zijn vingertoppen heen en weer schuiven, maakte een der hoeken nat met speeksel en haalde tenslotte zijn kleine zakloupe te voorschijn, waardoor hij serienummers en jaartal van uitgifte zeer nauwkeurig begon te bestuderen.

Na vijf minuten zei hij langzaam :

— Dat biljet is vals. En ik zou zeggen, dat het uitstekend is nagebootst. Hoe kwam jij tot de ontdekking van de valsheid?

— Louter door toeval, antwoordde Brand, terwijl hij een tweede biljet uit zijn vestzakje haalde. Dit is het echte biljet, dat ik je gisteren ter leen gaf om in je portefeuille te doen, toen je voor de eerste maal naar Baxter zou gaan. Kijk zelf, het serienummer is precies hetzelfde.

Raffles overtuigde zich met een enkele blik, dat Brand gelijk had en riep uit :

— Dat is zeker al een heel eigenaardige samenloop van omstandigheden! Waar heb je het ontvangen?

— Ik kreeg het op een postkantoor. Het werd mij uitbetaald bij het innen van een cheque van vijf en twintig pond.

— Heb je de politie al ingelicht?

— Nog niet. Ik wilde wachten tot ik er met jou over gesproken had.

— Goed. Eerst moet de zaak van El-Mokr achter de rug zijn.

— Iets nieuws ontdekt?

— Ja en van belang. Ten eerste is de kwestie volkomen geheim gehouden en dan komt El-Mokr vanavond, dat wil zeggen om vijf uur, aan het Victoria Station aan. Hij logeert in het Continental Hotel. Hij zal worden begroet door een kleine commissie van juweliers. Hij heeft twee begeleiders als ge-

volg. En de politie geeft hem er nog twee bij, maar daar zal hij zelfs niets van merken, want dat zijn rechercheurs en dat is gelukkig alles. Maar het is genoeg om de slag te slaan.

— Zeg mij eens even, Edward, zei Brand zacht, nadat hij even gezwegen had, is dit nu eigenlijk wel geld, of zijn dit nu eigenlijk wel juwelen, die je je zonder al te veel gewetenswroeging kunt toeëigenen?

— Zonder de minste twijfel, antwoordde Raffles met vaste stem. Je weet dat ik voor Torin in zijn kwaliteit van vrijheidsheld, van een dapper man, die tegen een grote overmacht voor de zelfstandigheid van zijn land heeft gestreden, altijd de grootste eerbied heb gevoeld. Ik laat zijn persoon daar geheel buiten. Men zegt lelijke dingen van hem. Of zij alle geloofd mogen worden, dat weet ik niet en dat doet er ook niet toe. Maar in ieder geval: Marokko is voor het oogenblik weer tot rust gekomen, en ik vind dat daar nu meer dan genoeg bloed heeft gevloeid aan weerszijden. Duizenden Spaanse en Franse soldaten hebben daar hun bloed moeten vergieten voor een zaak, die hun in het minst niet raakt, een zaak van financiën, van mijnaandelen en van grondbezit. Komt dat geld werkelijk in de handen van Torin, dan zou de ellende opnieuw beginnen, het bloed zal opnieuw bij stromen vergoten worden en zonder ander resultaat dan dat hij opnieuw het onderspit zou delven, is het niet nu dan toch zeker over een paar jaren, want hij is nu eenmaal niet zo sterk. Ik acht mij dus volkomen gerechtigd, dit alles te voorkomen, door hem als het ware alle toevoer af te snijden, die in dit geval onontbeerlijk zijn: het geld. Torin is heel goed waar hij nu is, nu de zaken eenmaal zo gelopen zijn, en het is veel beter dat IK dat geld in handen krijg dan allerlei obscure helpers, voor het doel waartoe het bestemd is.

De ogen van Raffles waren gaan vlammen, naarmate hij sprak en hij eindigde, na een lange stilte:

— Neen, het zou mij geen oogenblik

berouwen, indien ik erin kon slagen, die juwelen in handen te krijgen, vóór zij te gelde zijn gemaakt, als het kon, en als het moet, daarna. Maar ik zou mijn onderneming pas goed bekroond zien, als ik erin slaagde, zowel de koopwaar als de koopsom in beslag te nemen. Ik wil echter niet onbescheiden zijn en ik zou al tevreden zijn met het een of het ander. Bewaar jij intussen dat valse bankbiljet goed: zodra dit akkevietje achter de rug is, moeten wij er werk van maken.

— Zou dit valse biljet afkomstig zijn uit dezelfde bron, waaraan die talloze nagemaakte tien pondbiljetten in het Zuiden van Frankrijk ontspruiten? vroeg Brand.

— Ik geloof niet dat wij daaraan kunnen twifelen, meende Raffles. Ik heb een paar van die biljetten in handen gehad, en zij lijken als twee druppels water op hetgeen je me zoëven toonde. Ik denk dan ook wel dat wij de vervaardigers hier in Londen zullen moeten zoeken. En het moeten uitmuntende vaklieden zijn, te oordelen naar hun werk. Een fijn graveur heeft het cliché vervaardigd en slechts een nauwkeurig onderzoek kan daarom de falsificatie aan het licht brengen. En nu zullen wij eens onze maatregelen moeten gaan nemen, amice. Van dit oogenblik af, mag onze aandacht alleen gevestigd zijn op El-Mokr, en wij moeten de rollen dus eens gauw gaan verdelen. Je hebt toch, zoals ik je verzocht, gezorgd voor de Moorser gewaden, die wij wellicht nodig zullen hebben?

— Die liggen klaar, Edward, antwoordde Brand, wat dit onderdeel betreft, behoef je je volstrekt geen zorg te maken. De soepjurken zijn keurig ingepakt en kunnen overal heen gebracht worden, waar je maar verkiest.

— Uitstekend! Het is de vraag of wij ze nodig zullen hebben, maar wij moeten op alles voorbereid zijn. Wij zullen ons nu gauw naar het station begeven en trachten zo dicht mogelijk in de nabijheid van de Marokkanen te komen. Het heet dat El-Mokr tamelijk goed Engels spreekt. De juweliërs zullen hem

dus zeer waarschijnlijk in onze eigen taal begroeten. Dat zal trouwens wel nodig zijn, want dat zij een van de talrijke dialecten spreken, die in Marokko gangbaar zijn, mag men gerust als uitgesloten beschouwen.

— Wil je dat ik meega?

— Dat zou ik op prijs stellen, Charles. Het is misschien nodig, eensklaps een of andere boodschap te verzenden, en dan zou ik je heel graag bij de hand hebben. Maar natuurlijk, als de functie je tegenstaat...

— Dat is het niet, Edward, zei Brand zacht. Ik vrees alleen maar dat je niet zult slagen ditmaal. Alles zal te spoedig afgehandeld zijn.

— Komaan, er zal toch wel minstens een avond en een nacht tussen hun aankomst en de verkoop van die juwelen verstrijken, merkte Raffles op. Het is waar dat de juweliers ongeveer weten, wat men hun zal aanbieden, want zij hebben vooraf een beschrijving van de stenen gekregen, zoals ik met zekerheid weet. Maar men wil de fraaiigheden toch wel eens goed bekijken ook, alvorens een bod te doen, en het betreft hier toch waarlijk geen peuleschilletje. Mogelijk zal El-Mokr aandringen op wat haast, maar wij zullen toch op zijn minst een volle dag vóór ons krijgen, denk ik. En dat is voldoende, als wij maar eerst weten, wie het syndicaat vormen en hoe de begeleiders van El-Mokr eruit zien.

— In ieder geval zó, Edward, dat geen van ons drieën, onze brave Henderson er bij inbegrepen, zich voor een Marokkaan zou kunnen uitgeven. Hun ogen zijn groot en koolzwart, en hun gehele gelaatsvorm is anders.

— Het laatste zou te verhelpen zijn, amice, maar ik erken, dat, althans overdag, de kleur van de ogen, indien zij sterk afwijkt, mij nog altijd enige verlegenheid baart. Maar 's avonds zijn alle katjes grauw, en daarenboven ken ik Marokkanen met bruingrijze ogen, méér dan je denkt.

Hiermede eindigde het gesprek dan ook, en begonnen de beide vrienden de nodige voorbereidselen voor de gevaar-

lijke onderneming te maken.

Toen zij bijna gereed waren om het huis te verlaten, vroeg Raffles:

— Dat is waar ook, heb ik je al verteld, dat er grote kans bestaat, dat inspecteur Baxter El-Mokr zal laten arresteren, zodra deze de koopsom in handen heeft?

— Arresteren? Waarom? riep Brand uit. Die Marokkaan doet toch niets onwettigs?

— Voor zover ik weet niet. Maar het is op vererend verzoek van de Franse regering. Die wil namelijk het geld in beslag nemen, teneinde te voorkomen, dat het ten gunste van El Torin wordt aangewend en misschien zijn vlucht of tenminste een herleving van de opstand in Marokko in de hand kan werken.

— Maar dat is een heel lelijk streekje! riep Brand vol verontwaardiging uit.

— Ik geloof niet dat het helemaal in de haak is, gezien uit een gewoon menselijk oogpunt, Charles, maar we zijn er reeds aan gewend, dat regeringen, zolang zij bestaan, zich niet door zulke sentimentele overwegingen laten leiden.

Zij stonden reeds in de gang, op het punt om te vertrekken, toen Brand nog zei:

— Maar op die manier wordt de zaak steeds gevaarlijker, Edward. En ik moet je zeggen, niet te begrijpen, hoe je er in dit geval in zult slagen, de koopsom in handen te krijgen.

— De koopsom, amice, of de koopwaar, zei Raffles met een glimlach, en het volgend ogenblik had hij de deurknop omgedraaid en stonden zij op straat.

Voor het trottoir stond de blauwgelakte Rolls Royce te wachten, die door James Henderson werd bestuurd, de reusachtige chauffeur.

Allereerst reden zij naar het huis in de Victoria Street, en het was hier, dat Raffles en Brand hun uiterlijk volkomen veranderden.

Maar de prachtige limousine onderging eveneens een merkwaardige gedaanteverwisseling in de volkomen verlaten zijstraat, waar zich nooit iemand vertoonde, daar men liever een brede-

re verbindingsweg koos, en de doorgang, niet veel méér dan een steeg, slechts bestond uit de blinde muren van sombere, vervallen fabrieken.

Door een enkele handgreep aan een kleine, goed verborgen hefboom, bracht Henderson het mechanisme in werking, hetwelk de dunne paneeltjes deed omhoogschieten in hun sponningen, donkergeel van kleur, zodat de blauwe limousine plotseling geel werd, waarbij tegelijkertijd het nummerbord veranderde, en dat alles zó bliksemsnel, dat het nauwelijks was te volgen.

Zelfs de wielen veranderden van gedaante, doordat de vernikkelde schilden veranderden in blauwe. Henderson zelf verwisselde zijn gegalonneerde pet, die hij onder zijn zetel verborg, met een heel wat eenvoudiger soort hoofddeksel, reed toen kalm de straat verder uit en wachtte daar rustig tot zijn meester en diens metgezel zich bij hem zouden voegen.

En daar kwamen zij reeds aan, geheel van gedaante veranderd, maar nog steeds met de uiterste zorg gekleed, en stapten in. Henderson, die zijn orders reeds had, reed onmiddellijk naar het Victoria Station. Het was toen ongeveer twintig minuten vóór de trein zou aankomen en er was dus geen tijd te verliezen.

Brand en Raffles stapten uit, gingen dadelijk het station binnen, en beklommen de grote stenen trap, die naar de perrons voert.

Onmiddellijk had het scherpe oog van Raffles een aantal heren ontdekt, waarvan hij er een onmiddellijk herkende.

Het was monsieur Adolphe Dumartin, de Parijse politiebeampte, wiens ogen wel drillboren leken, zo drongen zij door iedereen en door alles heen, wat onder het bereik van zijn blik viel.

Een weinig verder stonden twee heren, met elkaar in een vrij levendig gesprek verdiept, en ofschoon Raffles hun namen niet kende, wist hij dadelijk aan zekere eigenaardigheden, die moeilijk te verbergen zijn, dat hij met een paar detectives te doen had.

Dat waren dus zeker de politiemannen, die door Baxter waren aangewe-

zen, El-Mokr en diens beide metgezellen goed in het oog te houden en desnoods tegen overvallen te beschermen.

Maar dicht bij de plek, waar de trein uit zuidwestelijke richting zou aankomen, bevond zich een plechtig groepje van vier hooggehoede heren, van wie een hunner Raffles onmiddellijk herkende, waartoe hij alle reden had, want Mr. Henry Brompton, de bekende juwelier uit de Bondstreet had hem nog geen vol jaar geleden een klein gedeelte van zijn ontzaglijke rijkdommen moeten afstaan.

Alles klopte tot dusverre perfect, en Raffles was zeer in zijn humeur, temeer, daar inderdaad niemand ook maar iets bijzonders scheen te verwachten, want de drukte was volstrekt niet buitengewoon.

Eindelijk werd er, ver buiten de kap, een rookwolkje zichtbaar, dat steeds in omvang toenam : het was de verwachte trein.

Daar kwam de sleep wagens al rommelend en dreunend binnenrijden, de wielen piepten, de trein stond stil.

Zonder er in het minst de schijn van te hebben, dat zij daar met een bepaald doel kwamen, wisten Raffles en Brand zich tot dicht bij het tourniquet te werken, waardoor zij zó dichtbij stonden, dat zij de juweliers konden horen praten, en zenuwachtige uitroepen slaken, toen er, op een twintigtal meters afstand, een drietal witte gedaanten zichtbaar werden, die plechtig kwamen aanschrijven, terwijl achter hen een paar kruiers bagage droegen.

Een hunner, groter dan de anderen, liep vooraan, in een trotse houding, terwijl zijn zwarte ogen zoekend in het rond gingen, totdat zij, bij het tourniquet, de vier heren hadden gevonden, en hij een kort ogenblik aarzelde.

Brompton was al op hem toegetreden, lichte even de hoed, in ieder geval was die man maar een doodgewone kleurling en vroeg :

— Heb ik de eer met Abd-El-Mokr, de vriend van de grote El Torin te spreken ?

— Die ben ik, mijnheer, antwoordde de man in het wit met een diepe keelstem, en in vrij goed Engels.

— Wees dan zo goed mij onmiddellijk te volgen met uw vrienden, mijnheer, opdat wij u naar uw hotel kunnen geleiden, vervolgde Brompton. Een ogenblikje later waren de drie witte gedaanten verloren in het publiek, dat in grote getale uit de trein was gestroomd en zich naar de uitgang haastte.

Brand richtte zich tot Raffles en wilde iets zeggen, toen hij verbaasd zweeg bij het zien van de zonderlinge uitdrukking op het gelaat van zijn vriend.

— Wat is er? vroeg hij zacht. Is er iets niet in orde?

— Tot die slotsom zou men bijna geraken, amice, antwoordde Raffles even zacht, en zonder zijn blikken af te wenden van het kleine groepje, dat zij langzaam begonnen te volgen.

— Maar waarom dan? drong Brand aan.

— Wel, ik geloof te mogen zeggen dat ik El-Mokr heel goed van gezicht ken. En ik moet je bekennen, Charles, dat dat bruine heerschap daarginds, wie hij ook anders mag zijn, heel zeker niet Abd-El-Mokr is, de vriend van El Torin.

HOOFDSTUK IV

WAAR IS EL-MOKR ?

Brand onderdrukte met moeite een kreet van verwondering, maar Raffles kneep hem in de arm en zei op gedempte toon:

— Nu niet, en hier niet, later. Eerst moeten wij zien waar zij blijven!

En zo daalden de twee mannen dan de trap af, als het ware op de hielen van de twee rechercheurs en in de onmiddellijke nabijheid van monsieur Dumartin, die van terzijde scherp keek naar het drietal Marokkanen.

Aldus bereikte de eigenaardig samengestelde kleine stoet, door de brede deuren de straat, waar de heren juweliers met hun gasten in twee gereedstaande auto's stapten, waarvan de chauffeurs zeker al op de hoogte waren gebracht, want de wagens reden snel weg, maar toch niet zó vlug of de geheime agenten hadden gelegenheid hun motorfietsen te bestijgen, terwijl de Franse politieambte, het moest stellen met een taxi, die hij waarschijnlijk van te voren reeds in beslag had genomen.

Zo reed er dan een kleine file van voertuigen, die zonder het te weten bij elkaar behoorden, door de drukste stra-

ten van Londen, tot de hele cavalcade stopte voor of in de onmiddellijke omgeving van het Continental Hotel, dat in de Fenchurchstreet is gelegen.

Vanwaar Raffles zijn auto had laten stoppen, aan de overzijde van de brede straat, waar niet zo heel veel verkeer is, zag hij door de ruit duidelijk hoe de drie Marokkanen uitstapten en op tamelijk plechtige wijze werden ontvangen door de gerant. De grootste van de drie hield een stevig, blijkbaar nogal zwaar valies van geel varkensleer, splinternieuw zeker, en met een paar riemen dichtgegespt, in de hand.

Een ogenblik daarna waren zij in het hotel verdwenen, een van de rechercheurs volgde, waarschijnlijk om een bespreking te voeren met de gerant en monsieur Dumartin vond zeker dat hij voorlopig genoeg gezien had, want hij boog zijn hoofd als een kwade bulldog uit het portierraampje en zei iets tot de chauffeur, die haastig zijn auto keerde en wegreed.

— En vind je nu niet de tijd gekomen, Edward, om mij een kleine explicatie te geven? vroeg Brand, die nauwe-

lijks zijn nieuwsgierigheid had kunnen beteugelen.

— Een explicatie? Waarvan?

— Wel, van hetgeen je op het station vertelde.

— Maar amice, als ik die explicatie kon geven, zou ik maar al te gelukkig zijn. Zie je me voor een tovenaer aan?

— Maar waarom geeft deze man zich dan uit voor El-Mokr?

— Ik wilde dat ik het je kon zeggen. Maar zóveel begrijp ik wel, dat hier iets heel lelijks wordt bekookstofd. Want het staat vast, dat die man, wie het dan ook mag zijn, de juwelen bij zich heeft.

— Edward, je maakt me bang! riep Brand verschrikt uit. Zou er hier een misdaad gepleegd zijn?

— In het allergunstigste geval zeker een vrijheidsberoving, Charles. Die bruine kerel zal iets hebben vernomen van de reis naar Londen en het doel daarvan, en toen is bij hem denkkelijk het plan gerezen, zich meester te maken van de juwelen.

— Alles goed en wel, maar waarom verkocht hij die dan niet dadelijk elders?

— Omdat hij geen domheden wilde begaan, Charles, antwoordde Raffles droogjes. Hij behoefde immers slechts naar Londen te gaan, naar de lui, die op de stenen als het ware zaten te wachten, en het geld reeds gereed hielden om ze te betalen. De Franse juweliers daarentegen zouden eerst eens geïnformeerd hebben, zouden misschien wel een onderzoek hebben ingesteld, of zouden kennis dragen van het voornemen van hun Londense collega's, en dus argwaan zijn gaan voelen. Dat alles kon zeer gemakkelijk voorkomen worden, door de rol van El-Mokr tot het einde te spelen.

De beide mannen voerden dit korte gesprek, gezeten in de thans gele limousine, die nog altijd schuin tegenover het hotel geparkeerd stond.

Een tijd lang bleven zij zwijgend staren naar de donkere vestibule, totdat zij een van de detectives, die naar binnen was gegaan, weer naar buiten zagen komen, en een paar woorden met

zijn collega wisselen, die daarop wegreed, terwijl de eerste zijn motorfiets naar de garage bracht, die bij het hotel hoorde, en toen opnieuw binnen ging.

— Zo, zij schijnen beurt om beurt de wacht te zullen houden, bromde Raffles. Zij willen zeker de gaande en komende reizigers in het oog houden.

Hij bukte zich voorover, sprak even in het mondstuk van de spreekbuis, die naast de zetel van de chauffeur uitkwam, en dadelijk zwenkte de gele limousine een zijstraat in, stopte daar waarna Raffles uitstaptè en tot Brand zei:

— Ik zal eerst naar binnengaan. Jij komt een half uur later. Ik zal zeggen, dat ik een zakenvriend verwacht, en dat ben jij. Wij komen beiden uit de provincie. Eenmaal binnen het hotel zullen wij wel zien hoe wij verder te handelen hebben.

Het portier klapte dicht, Raffles stak de straat over, ging een ogenblik daarna dadelijk naar de klerk, die tot taak heeft, het vreemdelingenregister voor te leggen en de kamersleutel te overhandigen.

Raffles zei dat hij binnen een half uur een zakenvriend verwachtte, met wie hij een afspraak gemaakt had, en verzocht, na diens naam te hebben opgegeven, hem onmiddellijk bij hem toe te laten.

Op zijn kamer aangekomen begon hij het valies te onpakken, waarvan de inhoud bestond uit toiletartikelen en dergelijke zaken, zoals men die kan verwachten van een welgesteld zakenman, uit een grote provinciestad.

Maar terwijl hij dit half werktuigelijk deed, dacht Raffles onafgebroken aan het zonderlinge geval van El-Mokr. Dat de lange Marokkaan de juwelen bij zich had, Raffles twijfelde er zelfs geen seconde aan. Het zou tot niets dienen, te willen proberen, een viertal Londense juweliers om de tuin te leiden, die natuurlijk de reusachtige koopsom niet zo maar bij zich droegen, als in de sprookjes van duizend-en-één-nacht, en dat zou die bedrieger, wie hij dan ook was, ook heel goed inzien. Mr. Brompton

ton zou betalen, zodra de juwelen zich in zijn handen bevonden, en dan zeer waarschijnlijk nog met een cheque op een grote bank.

De vraag was dus slechts: hoe kwam die man aan de diamanten, de robijnen, de saffieren en de andere prachtige stenen?

Het kon niet anders of hij had ze moeten stelen, en wie kon zeggen waar de ongelukkige El-Mokr zich nu bevond, hoe het hem vergaan was.

Misschien was hij wel vermoord, evenals zijn twee volgelingen. Want het stond natuurlijk vast, dat de twee mannen, die in gezelschap waren van de lange Marokkaan, onmogelijk de vrienden van El-Mokr konden zijn. Zij immers zouden het bedrog onmiddellijk hebben doorzien.

Toen hij zover met zijn overwegingen was gekomen, hoorde Raffles enig gerucht op de gang, hij opende de deur, en trad naar buiten, volkomen ongedwongen.

Aan de overkant van de gang was zeven een andere deur opengegaan, de bewuste Marokkaan stond op de drempel, en deed met plechtige, afgemeten buigingen uitgeleide aan de juweliers, die hem tot in het logeervertrek hadden vergezeld en nu voorlopig afscheid namen.

Zij konden ternauwernood een half uur daarbinnen zijn geweest, maar die tijd scheen voldoende te zijn geweest om de juwelen te bezichtigen, ofschoon Raffles zich niet kon voorstellen, dat er reeds zo spoedig een definitieve prijs was vastgesteld. Dat Raffles dit goed had ingezien bleek spoedig, want hij hoorde duidelijk, terwijl hij langzaam verder ging, hoe Mr. Brompton zei, terwijl hij zijn hoed op het hoofd plantte:

— Tot morgenochtend dus, elf uur, en dan zullen wij een definitief besluit nemen. Wij zullen dan de cheque...

Op dat ogenblik kreeg hij Raffles in het oog, en hij vervolgde de zin op zacht gefluisterde toon, waarna het stil bleef totdat Raffles voorbij was gegaan en in de liftkooi was verdwenen.

In de vestibule gekomen, keek hij

eens rond, en zei tot een passerende etagekelner:

— Verwijs mijn vriend Jackson, zodra hij komt, naar de lounge, waar ik hem zal wachten.

Daarop stapte hij de ruime zaal binnen, de zogenaamde conversatiezaal, waar echter op dat ogenblik maar heel weinig geconverseerd werd, want er zaten vier of vijf gasten, die met een slaperig gezicht in een courant bladerden, en zich zichtbaar verveelden.

Raffles kon daar nog geen volle minuut hebben gezeten, of hij zag boven de onderste helft van matglas van de dubbele deur uit, het profiel van de etagekelner, die even naar binnen keek, en toen de bovenhelft van Brand, die de man bedankte, en binnenstapte.

Brand ging onmiddellijk op Raffles toe, die een stil plekje had opgezocht, begroette hem met een krachtige handdruk, en vroeg:

— Welnu? Hoe staan de zaken?

— De juweliers komen morgenochtend om elf uur terug, met of zonder cheque, maar waarschijnlijk met, antwoordde Raffles. Zij willen natuurlijk de juwelen nog eens grondig bekijken, en dat zal wel een paar uren in beslag nemen, denk ik.

— En wij?

— Wel, van het geld zullen wij moeten afzien, Charles, want aan 'n cheque hebben wij al bitter weinig. Dat zijn papieren, die hem, die er zich van meester maakt, noodlottig kunnen worden. Want zelfs al kregen wij die cheque in handen, dan zouden wij toch geen gelegenheid krijgen hem bijtijds te verzilveren. Wij zullen ons dus maar tot de juwelen moeten bepalen.

— Wanneer?

— Vanmiddag nog en anders van nacht.

Het bleef enige tijd stil, en Brand scheen ergens over na te denken, totdat hij plotseling vroeg, altijd op dezelfde snelle fluisterende toon:

— En hoe zit het nu met die Marokkaan? Heb je hem nog gezien?

— Een ogenblik, toen hij Brompton en diens vrienden uitgeleide deed.

— En blijf je erbij dat het niet El-Mokr is?

— El-Mokr is zeer waarschijnlijk vermoord, Charles, antwoordde Raffles koeltjes. Marokkanen zijn er de mensen niet naar, om de zaken ten halve te doen. Een levende El-Mokr zou roet in het eten kunnen gooien, maar van een dode heeft men geen last meer.

— Kun je je voorstellen hoe het in zijn werk is gegaan?

— Ik denk dat het fraaie drietal, dat daar nu in de logeerkamer bij elkaar zit, achtereenvolgens El-Mokr en zijn metgezellen overvallen zullen hebben, op 'n eenzame plek. Zo iets kan in Marokko al heel gemakkelijk gebeuren. Voor bekendmaking behoefden zij niet te vrezen, want El-Mokr heeft natuurlijk zelf zijn plannen met de juwelen streng geheim willen houden. Die bruine schelm daarboven heeft ze slechts door een toeval kunnen ontdekken.

Raffles wilde nog iets zeggen, toen hij plotseling zweeg, want hij had de gedaanten van de drie Marokkanen zoëven in de vestibule zien verschijnen.

De grootste van hen hield het splinternieuwe valies onder de arm gekneld en sprak juist de portier aan, die met een diepe buiging iets scheen uit te leggen, druk wijzend.

— Wat zijn zij van plan? vroeg Brand zacht en een weinig ongerust.

— Dat lijkt mij nogal duidelijk, zij willen eens wat van Londen zien en geven natuurlijk de kostbare juwelen zolang in deposito in de safe van het hotel. Kijk maar, zij gaan naar het loket en de klerk schrijft een ontvangbewijs uit. Onze bruine vriend schuift het valies door het loket, hij ruilt het in tegen het papiertje, nu verdwijnt het in zijn portefeuille, natuurlijk Marokkijs leder, zoals het een Marokkaan betaamt, en opgelucht, van zorgen bevrijd, gaat het drietal weer heen. Wel, dat is misschien iets om te onthouden, amice. Je hebt je auto nog nog altijd bij de hand?

— Dat spreekt vanzelf!

— Vooruit dan. Ik wil zien waar zij blijven!

De beide gewaande zaken vrienden

stonden op en kwamen juist in de vestibule, schijnbaar in een druk gesprek met elkaar verdiept, toen de portier, die even op straat was geweest, terugkeerde, denkelijk om te zeggen, dat de auto gekomen was.

Inderdaad, voor het hotel stond een van die huurauto's geparkeerd, die men per uur en per dag kan huren, en die duurder zijn dan de gewone taxi's, waarvan zij ook naar het uiterlijk veel afwijken.

Het was een goede wagen voor vijf passagiers, de chauffeur erbij inbegrepen.

Nu zag men hoe de drie Marokkanen in de wagen stapten en even met de onderdanige chauffeur spraken. Zij waren klaarblijkelijk voornemens Londen eens te bekijken als goedaardige toeristen, die gebruik maken van de gelegenheid, dat zij wegens zaken in Londen moeten zijn.

Zij zagen er op dat ogenblik zo onschuldig uit, dat Brand zich afvroeg of Raffles zich aangaande hun misdadigheid misschien niet vergist had.

Maar de grijze ogen van zijn vriend waren hard als staal, toen hij naar het instappen van het drietal keek en zijn stem siste, toen hij op zachte toon zei:

— Wij zullen de heren eens nagaan. Ik weet niet wat het is, maar ik vertrouw dat ritje niet. Gauw, Charles!

Terwijl ze naar buiten liepen, hadden zij alle gelegenheid om op te merken, dat de rechercheur in ieder geval niet sliep.

De man was er als de kippen bij en stond al met zijn motorrijwiel klaar om de auto te volgen, plichtgetrouw, maar Raffles merkte spottend op:

— De goede man zal waarschijnlijk niet vermoeden, dat die bruine kerels zijn tegenwoordigheid volstrekt niet op prijs stellen.

— Zij kunnen toch onmogelijk weten wie of wat hij is, Edward.

— Dat valt nog te bezien. Het is best mogelijk dat zij vanwege de politie reeds van die beminnelijke zorg voor hun welzijn en veiligheid op de hoogte zijn gebracht. En al was dat niet zo, als

zij goede ogen hebben, kunnen zij de man al bij het station hebben gezien, en als hij werkelijk van plan is hen overal te volgen, dan zullen zij dat gauw genoeg ontdekt hebben.

Op het gelaat van Brand verscheen een trek van onrust, terwijl hij naast Raffles snel op zijn auto toeliep die stond te wachten, zeggend:

— Dat is alles goed en wel, maar die

rechercheur heeft óók ogen. Hij zal gauw genoeg bemerken dat een auto de wagen van zijn beschermeling hardnekkig volgt en hij zal willen weten wat dat te betekenen heeft.

— Dat zullen wij maar rustig afwachten, zei Raffles bedaard. Stap in, amice, anders zouden wij de fraaie vertoning nog mislopen.

HOOFDSTUK V

EEN VERWONDERLIJKE ONTDEKKING

Een ogenblik daarna was de kleine stoet onderweg.

Ditmaal waren het twee auto's, van elkander gescheiden door een motorrijder, die blijkbaar vast voornemens scheen te zijn, de auto van de Marokkanen hardnekkig te volgen.

Maar er geschiedde iets, hetwelk hem dit spoedig onmogelijk maakte.

De drie voertuigen hadden elkander ternauwernood een minuut of vier gevolgd, of er werd een vrij druk punt bereikt, waar een verkeersagent gepostteerd stond, die juist zijn witte knuppel ophief.

En zó onverhoeds stopte de chauffeur van de voorste wagen, dat de arme rechercheur onmogelijk nog bijtijds kon stoppen en met een tamelijk vaartje opbotste tegen de achterbumper van de auto.

De politiemann maakte een tuimeling en viel om met zijn rijwiel, waarvan het voorwiel geheel verbogen was.

Voor de goede man eigenlijk nog goed wist wat hij moest beginnen, of zich had kunnen overtuigen van de schade, was de auto met de Marokkanen reeds verder gereden met de tweezitter van Brand op de hielen.

Was het een ongeluk geweest? Was het met opzet gedaan?

Voor het reusachtige warenhuis van

Wanamaker, in de Oxfordstreet, stopte de auto van de Marokkanen een kwartier later, een van de inzittenden stapte uit, scheen een ogenblik te weifelen en ging toen het bekende pand, een van de grootste ter wereld, met een personeel van bijna negenduizend man, binnen.

Raffles, die de auto geen seconde uit het oog had verloren, zorgde er wel voor zijn eigen wagen op een behoorlijke afstand te parkeren en sprong er uit, nog voor de Marokkaan door de draaideur was verdwenen.

Door een andere ingang ging hij binnen en de Marokkaan had het zelf aan zijn sneeuw witte burnoes te danken, dat Raffles hem al heel spoedig in het oog kreeg.

De bruine bezoeker keek aandachtig rond, maar Raffles zorgde wel, goed verborgen te blijven achter vele ruggen. Toen kocht de Marokkaan iets, het pakje werd voor hem ingepakt, hij betaalde aan een der vele cassa's en ging met zijn pakje heen, nagestaard door een paar dozijn dwepende ogen van belangstellende verkoopstertjes.

Wat Raffles ertoe bewoog, had hij naderhand moeilijk kunnen zeggen. Het was waarschijnlijk iets als een onberekende ingeving. In ieder geval was hij met een paar stappen bij de cassa

en zei op zachte toon tot de verwonderde caissière :

— Politie! Herinnert u zich waarmede die Marokkaan betaald heeft, die daar juist de trap afgaat?

— O ja, heel goed, met een biljet van tien pond, antwoordde het meisje een beetje ongerust geworden.

— Mag ik het eens zien? vroeg Raffles kortaf.

De vingers van het meisje beefden, toen zij het biljet overgaf en keken reeds enige bezoekers aandachtig toe, wier nieuwsgierigheid gewekt was.

Raffles had reeds zijn loupe te voorschijn gehaald, bekeek het biljet aandachtig, frommelde het tussen zijn vingers en gaf het toen glimlachend terug met de woorden :

— Stel u gerust, daar had ik bijna een dwaze vergissing begaan. Het biljet is volkomen echt. Toch zou ik u aanraden, het nog even afzonderlijk te houden en te merken. Neemt u me niet kwalijk dat ik u wat last veroorzaakt heb.

Raffles lichtte hoffelijk zijn hoed en verwijderde zich haastig.

Hij moest wel voortmaken, want ook de Marokkaan scheen nu tamelijk gehaast te zijn, en ging juist de reusachtige draaideur weer uit, toen Raffles door een andere uitgang een eind verder, de straat bereikte.

Hij stapte in de auto, ging naast Brand zitten, die zijn ogen goed de kost had gegeven, en vroeg :

— Iets bijzonders?

— Men kan het kopen van sigaretten toch zeker niets merkwaardigs vinden, gaf Brand lachend ten antwoord. Een van de Marokkanen is uitgestapt en heeft aan de overzijde zijn sigarettenkoker laten vullen. De andere is blijven zitten, de chauffeur heeft heel even met de langste van ons drietal gesproken. En jouw nummer? Deed die niets bijzonders?

— Eigenlijk wel, amice! Hij betaalde namelijk met een vals bankbiljet van tien pond.

Brand keek hem een ogenblikje met open mond aan, en zei toonloos :

— Wat vertel je me daar nu? Je

maakt er zeker maar een grapje mee?

— Ik denk er niet aan, Charles. Het is bloedige ernst. Het biljet was vals.

— En je hebt niet onmiddellijk alarm gemaakt?

— Integendeel, ik ben als een muisje zo stil gebleven, en ik heb het biljet aan de caissière teruggegeven met de verzekering, dat het volkomen echt was.

— Maar waarom? riep Brand uit.

— Omdat ik mijn plannen niet graag in duigen werp, amice, antwoordde Raffles, met een zweempje ongeduld in zijn stem. Aan gearresteerde Marokkanen, tenminste op dit ogenblik, heb ik natuurlijk niets. Want binnen een uur zou men weten waar zij gelogeed hadden, en van het ogenblik dat zij als valse munters of hun handlangers bekend staan, kan de politie ook niet langer geloven dat zij met El-Mokr te doen heeft. Het valies met juwelen zal onmiddellijk in beslag worden genomen en ik zou al mijn moeite voor niets hebben gedaan. Daarenboven zou die Marokkaan, als hij slim is, zeer goed kunnen volhouden, dat men hem dat valse biljet ergens bij een afrekening had teruggegeven en dat zou de politie zeker nog het liefst van alles geloven, want het klinkt wel wat vreemd, de combinatie Marokkaan-valse munter.

— Wat wil je dan nu doen?

— Die auto nog maar een poosje blijven volgen, en zien waar het bruine gespuis blijft.

— Maar als wij met zulke schavuiten te doen hebben, Edward, dan zullen zij goed opletten, en ook ons spoedig genoeg hebben ontdekt.

— Ik deel die vrees niet, Charles. We zitten in een Morris, en die is al weinig minder talrijk dan de Austin. Wij zijn er in een korte tijd zeker wel veertig gepasseerd. En rijd nu maar op, daar gaan zij alweer. Om je gerust te stellen wil ik je nog zeggen, dat ik het biljet apart heb laten leggen en merken.

— Dat alles loopt nooit goed af, zei Brand hoofdschuddend, terwijl hij het contactsleuteltje omdraaide en de motor startte. De kasjuffrouw zal de zaak binnen vijf minuten met de afdelings-

chef hebben besproken, die zal het biljet opvragen, het zelf nog eens nauwkeurig bestuderen, de valsheid ontdekken en...

— En mij natuurlijk voor een sufferd uitmaken, voltooide Raffles de zin spottend. Laat hij zijn gang maar gaan. Wat doet dat ertoe, van het ogenblik af, dat de Marokkanen toch weg zijn.

Brand zei niet veel meer, want hij had nu al zijn aandacht nodig om de grote wagen niet uit het oog te verliezen in het drukke verkeer.

Het duurde evenwel niet lang, of de grote wagen verliet de City, en tot zijn verbazing bemerkte Brand, dat de chauffeur stadswijken opzocht, waar men gemeenlijk geen belangstellende vreemdelingen placht te brengen.

Eerst meende hij, dat de chauffeur zijn passagiers misschien een gedeelte van de haven wilde tonen, maar van die opvatting moest hij spoedig terugkomen, toen hij bemerkte dat de man meer zuidelijk ging aanhouden, zich van de rivier verwijderde, en de wijken scheen op te zoeken, waar de allerarmste bevolking van Londen woont: Houns Ditch, White Chapel.

Maar ook hier stopte de auto niet, integendeel, zij reed met steeds sneller vaart verder, en Brand begon zich reeds af te vragen waartoe dit avontuur moest leiden, dat nu reeds twee uren geleden begonnen was, toen de auto, die nu wel een paar honderd meter voor de kleine Morris uitreed, eensklaps stopte voor een oud, vervallen gebouw in een smalle laan, die aan een zijde begrensd werd door een van ouderdom en vocht bijna vermolmd schutting, terwijl er zich aan de andere kant niets anders bevonden dan haveloze loodsen, kolenopslagplaatsen en een brouwerij, die buiten dienst gesteld scheen, want alles was er stil en dood.

De schemering begon te vallen.

Raffles trof het goed, want hij kon de auto parkeren in een zijstraat, en niettemin uitstekend waarnemen wat er daarginds geschiedde.

Een der portieren van de Austin ging open, en een man stapte naar buiten,

die Brand eerst voor de chauffeur aanzag, want hij droeg geen witte mantel, noch het lange witte overkleed van de Marokkaan.

Maar toen de uitgestapte passagier onmiddellijk gevolgd werd door een tweede en een derde man, die al evenmin een spootje wit aan hun kleding hadden, toen begreep hij, dat de inzittenden zich in de auto, waarvan zij waarschijnlijk de gordijntjes gesloten hadden, van hun nationaal gewaad ontdaan hadden.

Raffles had een ogenblikje schuins naar het verblufte gelaat van Brand gekeken en zei nu:

— Ja, ik wist wel dat het belangwekkend zou worden, Charles. De eenzaamheid van de plek is jou natuurlijk ook al opgevallen?

— Het is hier een lugubere buurt, antwoordde Brand. Het lijkt wel een woestijn van vergane planken, schimmel, roest en verweerde stenen. Ik geloof ook niet dat hier mensen wonen.

— Tenminste niet in de laan, waar die auto zoëven stopte, amice. Hij is trouwens alweer verder gereden. Deze laan loopt verder uit op de straatweg naar het zuiden. Hier eindigt Londen als het ware. Kijk in de spiegel, van de auto is niets meer te zien, en de drie mannen zijn ook verdwenen, na zich van hun burnoes te hebben ontdaan.

— Ik heb gezien dat zij dat grote gebouw zijn binnengegaan, Edward. Maar wat zoeken zij er in 's hemelsnaam?

— O, ik denk niet dat zij lang naar iets zullen zoeken. Zij zullen wel aanstonds vinden, wat zij verwachten te vinden, antwoordde Raffles schouderophalend. Wij zullen wachten tot het nog iets donkerder is geworden, amice, en dan zelf daarginds eens een kijkje gaan nemen.

Ik wilde nu wel voor een lief ding, dat we Henderson bij ons hadden, want dit zou wel eens een gevaarlijke karwei kunnen worden. Nu, als wij hem nodig mochten hebben, dan is hij gemakkelijk op te bellen, dunkt mij.

Brand wilde het kruispunt reeds verlaten, toen hij zich bedacht en vroeg:

— Acht je het aannemelijk, dat lui, die zulk een grote slag voorbereiden, zich nog bezig houden met bagatellen als valsmunterij?

— Ik geloof niet dat dat van zo weinig betekenis is als jij schijnt te denken, amice, zei Raffles hoofdschuddend. Een biljet van tien pond is natuurlijk niet zo veel, maar het klinkt al heel anders als het er honderd zijn en die geeft men heel gemakkelijk in een enkele dag uit. In grote warenhuizen heeft men natuurlijk wel iets anders te doen, vooral op drukke uren, dan te gaan onderzoeken of het bankbiljet wel echt is, en zeker niet wanneer het door zulk een zoon uit het warme Afrika wordt aangeboden. Ik denk dat wij hier met een bende te doen hebben en dat daarginds, in dat sombere, verlaten gebouw, dat wel door een hevige brand geteisterd schijnt te zijn geweest, de geheime werkplaats gevestigd is, waar die biljetten worden gedrukt, die terecht de politie in het zuiden van Frankrijk zoveel zorg geven.

— Maar wie heeft er ooit van gehoord, Edward, dat men Marokkanen bij zulke dingen betreft?

— Ik denk, Charles, dat die Marokka-

nen al evenmin bestand zouden zijn tegen een streng onderzoek met de toetssteen, als de biljetten die zij in omloop brengen.

Brand uitte een onderdrukte kreet van verbazing, toen hij uitriep:

— Wat? Je gelooft...

— Ik ben er bijna zeker van, Charles, dat die Marokkanen nooit een voet in Marokko hebben gezet, antwoordde Raffles laconiek. Maar wij zullen alles weten, wanneer wij dat gebouw eens wat nader onderzoeken.

Grondig zal het wel niet gaan, want ik vrees dat die kerels wel weer gauw te voorschijn zullen komen. Zij hebben hun vermommings in de auto gelaten, en zonder die kunnen zij toch onmogelijk naar het Continental Hotel terugkeren.

— Nu, dit is wel een van de wonderlijkste ontdekkingen, die wij in lange tijd gedaan hebben, zei Brand, nog altijd wat verbluft, en langzaam en voorzichtig stuurde hij de kleine Morris om de hoek heen, en reed behoedzaam de laan in, waarin het reeds aardig donker was geworden. Hij wachtte zich echter wel de lantaarns van zijn wagen te ontsteken.

HOOFDSTUK VI

HET AFGELEGEN HUIS

Raffles liet eerst de auto keren, op bijna tachtig meter van de dichtstbijzijnde hoek van het sombere, donkere huis, dat er uitzag als een volkomen verlaten fabrieksgebouw, stak het contactsleuteltje in zijn zak, zodat een ander de motor niet zou kunnen starten, waarna hij en Brand haastig de laan verder inliepen, en bleven staan voor een verveloze, maar blijkbaar zeer stevige deur, gewelfd, en zich bevindend in een ondiepe portiek.

Toch kon er niet aan getwijfeld wor-

den: de drie mannen waren door die zware poortvormige deur binnen gegaan.

Brand wilde reeds de hand uitsteken naar de ouderwetse koperen belknop, toen Raffles hem weerhield met een snel gefluisterd:

— Niet doen! Je kunt niet weten of dat ijzer en dat koper van die deur niet onder stroom staat. Er zal wel een andere mogelijkheid zijn om hier binnen te dringen. Laten wij eens proberen, om de fabriek heen te lopen.

Zwijgend gingen zij de donkere laan wat verder in, met altijd de lucht van steenkoolgruis, waskaarsen en petroleum in hun neus, die tot hen overwoei van de grote fabrieken verderop, niet ver van de Theems.

Zij moesten wel veertig meter verder gaan, zonder nog een andere deur te vinden, toen sloegen zij een hoek om, volgden de zijgevel van de oude fabriek, en ontdekten ook daar geen enkele andere opening, dan twee stevig getraliede keldergaten, die hen haastig deden verder gaan, uit vrees dat misschien hun voorbijgaande schaduw daarbinnen gezien mocht worden, ofschoon de kans daarop niet groot was, want de keldergaten hadden ruiten, en aan de andere kant van die ruiten bevonden zich geen gordijnen, noch planken, of iets van die aard.

Zij moesten dus nog verder gaan, de vensters bleven altijd even hoog van de grond, zij bereikten een hoek, en waren nu aan de achterzijde van het sombere gebouw gearriveerd, waar zij een ogenblik stilstonden om te luisteren en rond te kijken.

Alles bleef echter donker en volkomen stil, alleen hoorden de beide mannen in de verte, als een branding op de kust, het stadsrumoer.

Het uur was aangebroken, dat Londen zich ging vermaken, en daarginds, in het hartje van de stad, waren nu reeds alle lichten ontstoken, terwijl duizenden auto's de schouwburgbezoekers naar plaatsen van vermaak, of naar dancings en restaurants brachten.

De fabriek bleek ook aan de achterzijde een deur te hebben, veel groter dan die aan de voorkant, een ware koetspoort, die waarschijnlijk in vroeger jaren gebruikt was om er met paard en wagen binnen te kunnen rijden.

Maar die poort zag er al even stevig uit als de andere deur. Het was een ware vestingpoort, met duimdik ijzer beslagen, en het zou zeker niet gemakkelijk vallen, hier door binnen te komen.

En steeds verder gingen de beide mannen, telkens even stilstaande om te

luisteren, sloegen nogmaals een hoek om, liepen langs twee halfronde keldergaten, die versterkt waren met stevige tralies.

Er was echter enig verschil met de keldergaten elders, want achter deze tralies spiegelde niet het geglans van een ruit.

Daar waren stevige planken aangebracht, die overdag en des nachts moesten beletten, naar binnen te kijken.

Een ogenblik daarna stonden Raffles en Brand alweer in de eenzame laan, donker en mistroostig, waar niets te zien viel.

Achter de schutting aan de overzijde was alles volkomen rustig, daar heerste de stilte als van een kerkhof, en dat was ook niets verwonderlijks, want daar lagen alleen maar hopen afval, roestig ijzer, bergen sintels en verrotte planken van een afbraak.

Niemand scheen er zich om te bekommeren, niemand scheen er prijs op te stellen. Het was als het vuilgele schuim, hetwelk de zee somtijds afzet op het strand. Het waren as en de slakken van Londen, de reusachtige wereldstad, die hier als het ware kwam uitrollen, als een zee op de kust.

Een ogenblik stond Raffles in beraad, wat te doen, toen hij Brand op eens bij de arm greep, en in de duisternis van de zijmuur terugtrok, want zijn scherp oor had het kraken van een deur gehoord, en hij begreep dat de drie Marokkanen, of wat zij dan ook anders mochten zijn, na een bezoek van nog geen half uur aan dat zonderlinge, verlaten huis, weer naar buiten kwamen.

— Misschien hebben zij er alleen maar een nieuwe voorraad valse bankbiljetten gehaald, fluisterde Raffles zacht. Daar gaat de deur weer dicht; buk je zo diep mogelijk, daar bij die lage schutting.

Deze zijwand van het gebouw was namelijk van een ander fabrieksterrein gescheiden door een smal laantje, en het terrein zelf was omgeven door een schutting, volgeplakt met reclamebiljetten van minstens twee of drie jaren

oud, ontkleurd, nauwelijks meer leesbaar.

Nauwelijks waren zij daar neergehurkt in de dichte duisternis, of zij zagen inderdaad drie mannen snel voorbijgaan, en de richting van Londen inslaan.

— Zouden het dezelfde zijn? fluisterde Brand.

— Dat was op die afstand onmogelijk te zien, Charles. In ieder geval droegen zij geen witte kleren.

— Maar de drie Marokkanen moeten toch naar het Continental Hotel terugkeren, om geen achterdocht te wekken en bijtijds de juweliërs te kunnen ontvangen?

— Zij zullen wel ergens anders hun maskerdepakken terugvinden, zei Raffles schouderophalend. Natuurlijk moeten zij vannacht in het hotel logeren en nu moeten wij maar hopen, dat zij onze auto niet zien staan.

— Dat is waar ook, fluisterde Brand op een toon van schrik. Dat zou een lelijk ding zijn. Gelukkig staat de wagen geheel op zijde van de laan, achter een rij bomen geparkeerd, en in de schaduw. Het is daar zo donker als de hel.

— Wij zullen toch maar eens gaan kijken, merkte Raffles op. Ik zou niet gaarne zien dat zij onze wagen stalen, of hem zelfs maar vonden.

Zij liepen snel voort, keken om de schutting, maar zagen aanvankelijk niets, totdat zij tenslotte de drie mannen in de verte in het licht van een lantaarn als vage gedaanten zagen lopen.

Gelukkig al voorbij de plek waar de auto geparkeerd stond.

Zij hadden blijkbaar grote haast, een punt te bereiken, waar zij wel een bus naar het centrum zouden vinden.

Zodra hun voetstappen niet meer hoorbaar waren, kwamen de beide mannen te voorschijn, en een ogenblik later hadden zij zich kunnen overtuigen, dat de auto met gedoopte lichten nog altijd op dezelfde plaats stond.

Zij wachtten nog enkele ogenblikken, en toen er niets meer te horen of te zien viel, zei Raffles vastberaden:

— Wij moeten absoluut weten wat er zich in dat huis bevindt, Charles.

— Vermoedelijk een geheime drukkerij, zou ik zeggen, tenminste wanneer je zoëven gelijk had, toen je zei, dat ze daar wel een nieuwe voorraad biljetten zouden gaan halen.

— Dat wil ik nu juist ook weten. Maar met ons beiden komen wij daar niet in, amice, en dat is mij ook een beetje te gevaarlijk. Niemand kan immers zeggen, hoeveel mensen wij daar nog zullen aantreffen. Wij gaan Henderson halen, of nog beter, ik zal hem wel mijn instructies geven en hem hier laten komen, in de buurt althans. Hij kan dan meteen nog enkele dingen meebrengen die ik hem zal opgeven, omdat wij op alles voorbereid moeten zijn. Dat spaart ons minstens een paar uur. Kom mee, de weg is nu wel veilig. Of neen, jij houdt het gebouw in het oog, en ik zal met de auto naar het eerste het beste hulppostkantoor rijden, en daar Henderson opbellen. Ik zal hem nauwkeurig het uur opgeven, en de plek, waarheen hij zich begeven moet.

— En als ik iets verdachts zie?

— Dan blijf je rustig waar je bent, en je rapporteert het mij zodra wij weer bij elkaar zijn. Laat eens zien, geef mij een half uur, en kom dan naar het onderwets pleintje, dat wij zoëven gepasseerd zijn op onze weg hierheen. Er is daar een fontein, die niet meer werkt, van de dagen van Dickens af, denk ik, waar ik je zal wachten. Zet je oren en je ogen goed open.

En terwijl Brand terug ging, reed Raffles met de auto naar het dichtstbijzijnde postkantoor, stelde zich daar in verbinding met Henderson, parkeerde zijn wagen in een kleine garage, die dag en nacht open bleef en begaf zich toen naar het zoëven genoemde, schilderachtige pleintje. Brand voegde zich daar vijf minuten later bij hem, en rapporteerde dat hij volstrekt niets bijzonders had gezien. Daarna aten de beide mannen een zeer eenvoudige maaltijd in een zeer primitief café, waar de dochter van de waard hen bediende, en op de seconde af op tijd vonden zij Hen-

derson weer bij de oude fontein, gekleed als een varensgezel, en met een ouderwets, maar sterk lederen valies bij zich.

James begreep volstrekt niet waar het eigenlijk om ging, maar hij had nauwkeurig de instructies opgevolgd en hij zei eenvoudig:

— Hier ben ik, mylord. En hier is alles wat u me gevraagd hebt.

— Uitstekend! De auto en dan op weg!

De auto werd weer uit de garage gehaald, de drie mannen reden er mede zover zij de fabriek durfden naderen, en duwden toen het wagentje met vereende krachten verder, tot het een plaatsje kreeg in de zoëven reeds genoemde zijlaan in de dichte schaduw van de reclameschutting.

Het was op dat tijdstip tien uur in de avond en stikdonker.

Aan verlichting deed men niet veel in deze afelegene laan, die eigenlijk al niet eens meer tot de stad behoorde.

Henderson en Brand keken Raffles vol verwachting aan, ofschoon zij zijn trekken ternauwernood meer konden onderscheiden en na even te hebben nagedacht, zei Raffles:

— Vermoedelijk is de veiligste weg om binnen te komen door een van die gebroken vensters op de eerste of de tweede verdieping.

— Maar wij hebben geen ladder, fluisterde Brand.

— Dat is zo, amice, maar wij hebben iets, dat bijna evengoed is, en dat ik zoëven heb ontdekt. Kom maar mee! Hij voerde de beide mannen door de zijlaan een eindje verder, tot daar, waar een grote hoeveelheid afgedankte bouwmaterialen lag, en waaronder een van die met dwarslatten betimmerde, lange brede planken lag, zoals ze wel gebruikt worden in bierbrouwerijen, om vaten naar beneden te rollen, en om te voorkomen dat deze een al te snelle vaart zullen krijgen, terwijl bij het oplopen de knechts een houvast hebben aan de dwarslatten.

De plank was zeker wel vijf meter lang, en voor het doel uitstekend ge-

schikt. De drie mannen droegen het zware ding niet zonder enige moeite naar de achterzijde van de fabriek, en plaatsten het zo, dat de bovenzijde steunde tegen het kozijn van een hoekraam op de eerste verdieping, en de onderkant stevig vastgezet in de weke bodem. De helling was nu zodanig, dat zij met weinig moeite met behulp van de dwarslatten naar boven konden klauteren.

Raffles ging het eerst naar boven om zorgvuldig het raam te onderzoeken. Een der ruiten was kapot, en het kostte hem al heel weinig moeite, de overgebleven grote scherven uit de sponning te halen en behoedzaam op de vensterbank neer te leggen. Daarop klauterde hij naar binnen en de anderen volgden hem op de voet. Zij hadden dit alles gedaan in een bijna volslagen duisternis en half op de tast.

Zij konden dan ook niet zien waar zij zich thans bevonden, maar wel voelden zij dat de bodem onder hun voeten meegaf, zo vergaan en vermolmd was de plankenvloer van de ruimte waarin zij zich nu bevonden.

Tenslotte waagde Raffles het erop, zijn zaklantaren te ontsteken en het schijnsel daarvan verlichtte hetgeen waarschijnlijk vroeger een pakkamer was geweest, een zeer ruim vertrek, met de overblijfselen van een schier eindeloze paktafel nog in het midden.

Een deur, half uit de hengsels hangend, stond aan; op de tenen sluipend gingen zij erheen, en stonden nu in een smalle gang, waar de kalk van de muren was gebladderd, en met een houten wenteltrap aan het einde, die naar een hoger gelegen verdieping scheen te voeren.

Zij wilden reeds verder gaan, om naar een trap te zoeken, die naar beneden voerde, overtuigd als zij waren dat zij een geheime drukkerij, indien die inderdaad aanwezig was, zeker in de kelder-verdieping moesten zoeken, toen Raffles plotseling bleef staan op het horen van een heel zacht, kreunend geluid dat van de overzijde van de gang scheen te komen.

Hij luisterde een ogenblik aandachtig, legde toen zijn vinger op de lippen, en sloop door de gang, tot hij stilstond voor de deur waarachter het gekreun luider scheen te klinken.

Het klonk spookachtig en angstaanjagend in dit donkere, door het vuur en de elementen geteisterde gebouw, maar Raffles aarzelde niet, nam de revolver in zijn rechterhand, zijn zaklamp in de linker en wenkte Brand dat hij de deur zou openen.

Vruchteloos draaide de jongeman aan de knop, want de deur bleek stijf dicht. Eensklaps viel zijn oog op een zware grendel, hoog boven aan de deur aangebracht, terwijl vlak boven de vloer een tweede te zien viel. Hij keek Raffles vragend aan, en toen deze kortaf knikte, schoof hij de grendels terug en kon nu de deur gemakkelijk openen.

Hij had bijna een kreet van verbazing geuit, toen hij daar, in een nauw, smerig kamertje zonder vensters een tweetal in het wit geklede mannen zag zitten, stevig geboeid, en met de enkels vastgeklonken aan de muur door middel van een korte, dikke ketting, die iedere poging tot ontvluchting wel vruchteloos moest maken. Zo waren de gevangenen ieder in een andere uithoek vastgemaakt en het was dus onmogelijk, dat zij elkander konden bereiken.

In het midden van het kale vertrekje, waar zich volstrekt geen meubelen bevonden, stond een ruwhouten tafel, waarop een homp brood lag, in gezelschap van een aarden kruik met water.

De beide gevangenen waren niet alleen gebonden, maar ook gekneveld om hun het schreeuwen te beletten, dat misschien gehoord zou kunnen worden, ook al bevond dit vertrek zonder vensters zich in het midden van het gebouw.

Raffles had onmiddellijk in een van de mannen El-Mokr herkend, die hij in Marokko reeds had gezien; de ander was een van zijn volgelingen. Wat er met de derde man gebeurd was, bleef in het onzekere, maar Raffles veronderstelde dat deze wellicht woedend tegenstand had geboden en gedood was. Mis-

schien ook zat hij in een ander gedeelte van het gebouw.

Het was nu wel klaar als de dag: El-Mokr had zeer waarschijnlijk zijn vertrek naar Londen een dag vervroegd, de schurken, die op de een of andere wijze kennis hadden gekregen van zijn plannen, hadden hem hier te Londen overvallen, of misschien in een hinderlaag gelokt, hem en zijn helpers opgesloten, hem zijn juwelen ontstolen, en in zijn plaats waren zij de volgende dag doodkalm aan het Victoria Station aangekomen. Misschien hadden zij een of ander telegram onderschept, of een telefonische mededeling, hoe dan ook, het toeval was hun gunstig geweest, en zij hadden zich bedrieglijk kunnen voordoen als de afgezant van Abd-El-Torin.

De gitzwarte ogen van de Marokkaan keken verwilderd in de richting van het licht, zonder de binnentredenden te kunnen herkennen, maar Raffles begon onmiddellijk op zachte toon:

— Mijn waarde heer El-Mokr, het doet mij waarlijk leed dat ik u in zulk een toestand moet aantreffen. Nog meer spijt het mij, dat ik die nog enige uren zal moeten bestendigen, totdat ik... een plannetje zal hebben ten uitvoer gebracht, dat niet langer uitstel kan lijden. Wees er echter zeker van dat gij de langste tijd in gevangenschap hebt vertoefd. Vóór het kriecken van de dag zult gij vrij zijn. Ik mag u zelfs niet bevrijden van die knevel in uw mond, gij zoudt kunnen gaan schreeuwen, en dat zou mij zeer onaangenaam zijn. Antwoord mij slechts door hoofdknikken. Bevinden uw vijanden zich hier in dit gebouw?

Het hoofd knikte haastig.

— Weet gij soms wat zij doen?

Het hoofd schudde ontkennend.

— Hoeveel zijn het er ongeveer? Tien? Meer dan dat aantal? Twintig? Minder dus? Nu, dan zullen wij zeggen dat het er vijftien zijn. Heb ik het geraden? Des te beter!

Hij stond even in gedachten, en mompelde voor zich heen:

— Dat is eigenlijk meer dan ik ver-

wacht had, maar misschien moeten wij er die drie schurken en de chauffeur bij rekenen, die nu ergens in Londen rondspoken. Komt mee, jongens, wij moeten de zaak eerst nauwkeurig onderzocht hebben.

Hij knikte de beide Marokkanen bevoedigend toe, en liet hen weer in de duisternis en aan hun eigen gedachten over.

— Zij moeten nog een paar uren in hun onaangename toestand blijven, Charles, maar het gaat niet anders, fluisterde Raffles. Mij dunkt dat het nu volkomen duidelijk is. Een wijdvertakte valse muntersbende heeft door een of andere streek van het plan van El-Mokr gehoord, en vond dit een voortreffelijke gelegenheid, om haar werkzaamheden een weinig af te wikkelen. Nu, wij zullen eens zien wie hier aan het langste eind trekt.

— Je zult nu toch zeker de politie waarschuwen, meende Brand.

— Dat zal wel het beste zijn. Maar eerst moeten wij de geheime werkplaats ontdekt hebben, zodat de kerels ons niet kunnen ontsnappen. Je begrijpt wel dat er niet een enkele mag ontkomen, of ons plan zou mislukken. Zij weten hier natuurlijk reeds, omdat zij het van de drie nagemaakte Marokkanen hebben gehoord, dat deze hun intrek hebben genomen in het Continental Hotel en daar vannacht zullen logeren. Als die heren nu ontijdig gewaarschuwd werden, zouden zij misschien het lid op de neus krijgen, en nu naar beneden, en voorzichtig gelopen, bedenk dat die oude trappen lelijk kraken.

De grendels werden weer zacht voor de deur geschoven, de drie mannen liepen een eindje de gang terug, en vonden inderdaad een oude, vermolmde wenteltrap, en hadden moeite genoeg om de treden niet al te zeer te laten kraken.

Zo kwamen zij gelijkvloers, en toen zij daar heel stil bij elkaar stonden en luisterden, meenden zij in de verte, heel vaag, enig stemmengerucht te horen.

— Zouden zij er een drukpers bij gebruiken, mylord? Ik hoor niets, fluis-

terde Henderson, die zich gewapend had met een baleinen knuppel.

— Een rotatiepers zal het wel niet zijn James, zei Raffles glimlachend. Dacht je dat men bankbiljetten drukte als dagbladen? Het is een heel fijn werkje, en het geschiedt alleen met de hand of hoogstens met een zogenaamde degelpers. Maar ik hoor stemmen en daar zullen wij ergens de geheime werkplaats moeten zoeken.

Plotseling hield hij op en wees, juist op de plek waar zij stonden, op een rossige, zeer dunne streep licht, daar, waar de zijmuur de vloer raakte. Zij traden een weinig achteruit, en de streep was weg.

— Ons gewicht deed de planken een weinig neerbuigen, fluisterde Raffles, zodoende ontstond een kleine spleet, laten wij weer teruggaan.

Nauwelijks hadden zij de vorige plek weer ingenomen of de lichtkier werd zichtbaar. Zij bukten zich behoedzaam, en plotseling keken zij door een reet van een paar centimeters breedte in een tamelijk uitgestrekte kelder, en konden een gedeelte zien van een werkbank, vol flesjes, waarschijnlijk met bijtende zuren gevuld, een stuk van een kleine handpers, een paar lithografische stenen...

Er kon niet aan getwijfeld worden: zij hadden de oorsprong, de bron ontdekt van de stroom van valse tienpondsbiljetten, die thans over het zuiden van Frankrijk werd uitgestort, en welke de vervalsers nu ook reeds te Londen begonnen uit te geven.

De planken bogen zover door, dat Raffles aanstonds begreep, dat zij terzijde niet op de muur konden rusten, en dat hier dus ergens een opening in de kelder moest zijn, misschien wel een of andere doorgang naar een aangrenzende vertrek. Hier een paar planken snel uit de vloer gerukt, en men zou onverhoeds kunnen binnendringen en de schavuiten overvallen.

Van de plek, waar zij een stuk van de kelder konden overzien, zagen zij zes of zeven mannen, die langzaam heen en weer liepen, als lieden die geen haast hebben en die zich veilig wanen.

HOOFDSTUK VII

EL-MOKR IN DUPLICAAT

Raffles bleef nog een kort ogenblik door de kier staren, gaf de beide anderen een wenk, zij stonden op, en toen fluisterde Raffles :

— Onmiddellijk de politie waarschuwen! Dit is wel een van de onsmakelijkste kanten van het misdadigerschap dat ik ken.

— Maar alles zal in rep en roer worden gebracht, Edward, fluisterde Brand verschrikt. De politie zal dit gebouw doorzoeken, zij zal de gegrendelde deur vinden, en uit de mond van El-Mokr zal zij horen op welke wijze de diamanten gestolen zijn. Een kwartier daarna zijn alle Londense juweliers opgebeld, en een uur later weet zij, waar de valse El-Mokr is afgestapt, en je kunt naar de juwelen fluiten.

— Stel je gerust, amice, ikzelf heb ook nog een woordje mee te spreken, zei Raffles glimlachend. Alles zal wel gaan zoals je zegt, alleen wat minder vlug, denk ik. Denk om de traptreden. Wij zullen maar weer langs dezelfde weg terugkeren.

Zij gingen de trap dus weer op, liepen door de gang, en betraden de grote pakkamer.

Zij moesten nu de zaklantaarns doven, uit vrees dat het licht van buiten zou worden gezien, en zochten langzaam en voorzichtig hun weg naar het raam.

Maar Raffles, die de voorste was, stond plotseling stil.

Zijn scherp oor had duidelijk iets horen kraken.

Het volgend ogenblik zag hij de gedaante van een man, ongeveer halverwege de lattenplank, die naar boven sloop. Maar die man had ook hem reeds gezien, en ook de beide anderen, die achter hem kwamen. De man liet een doffe kreet horen en met de snelheid

van een aap gleed hij terug van de plank en trok die met een ruk van de vensterbank weg, juist op het ogenblik dat Raffles een been door de opening stak, waar de gebroken ruit had gezeten.

Het was zeker een wachtpost, die zij nog niet gezien hadden, en van wiens aanwezigheid ze niets hadden vermoed.

Brand had alleen de doffe klap van de vallende plank gehoord, en vroeg verschrikt :

— Wat is dat ?

— Een wachtpost! antwoordde Raffles kortaf. Hij heeft de plank weggetrokken! Wij moeten naar beneden springen! Die kerel mag in geen geval telefoneren. Waarschijnlijk zal hij zijn medeplichtigen in het Continental Hotel willen opbellen.

— En hij zal het ook zijn kornuiten daarbeneden doen, mylord, fluisterde Henderson woedend. Bijna tegelijkertijd met Raffles sprong hij naar beneden, en kwam tamelijk zacht te land in de vette modder, met zijn onafscheidelijk valies naast zich.

De man die daar vluchtte, morrelde even aan de geweldige achterpoort, maar toen hij die niet spoedig genoeg kon openkrijgen, zette hij met een onderdrukte vloek zijn vlucht voort.

Brand was ook naar beneden gesprongen, en zo snel zij konden, ijlden zij de man achterna, die reeds om de hoek van het fabrieksgebouw verdween.

— Hij ziet ons misschien voor politie aan. Hij denkt dat wij het verblijf van El-Mokr hebben ontdekt, en nu wil hij zijn collega's natuurlijk waarschuwen! hijgde Raffles onder het voortsnellen.

Op hun beurt bereikten zij de zijlaan, en toen was de man, die vluchtte, en die over een stel zeer snelle benen schaan te beschikken, al in de hoofd-

laan, zonder zich verder om zijn kameraden daarbeneden te bekommeren, en waarschijnlijk in de verwachting, dat daarginds toch alles al verloren was, en dat hij nog moest trachten te redden wat er te redden viel.

— De auto! beval Raffles kortaf.

Maar het liep hun ditmaal niet mee, want de wielen waren door het staan vrij ver weggezakt in de weke kleilaag, de motor sloeg vruchteloos aan, en de drie mannen moesten gezamenlijk al hun krachten inspannen om het voertuig los te werken uit het slik.

Toen zij eindelijk konden wegrijden, waren er een paar onwaarderebare ogenblikken verloren gegaan. De man was nog slechts als een schim zichtbaar in de verte van de laan, en zij konden hier ook niet al te hard rijden, uit vrees voor slippen. Toen zij de gevaarlijke kruising voorbij waren, was de man verdwenen.

— Hij is zeker in het postkantoor! schreeuwde Brand zeer opgewonden.

Het kantoor lag nog geen vijftig, zestig meters verder, en toen de wagen daar eindelijk stopte, kwam de kerel juist weer te voorschijn, en wilde vluchten, maar Henderson stak zijn geweldige arm uit, en trok de kerel naar zich toe, die vruchteloos naar zijn zak greep.

Het volgende ogenblik had Raffles het portier opgeworpen en duwde de man naar binnen.

— Je bent toch een beetje te laat, maat, zei de man. Jullie snappen ons zo gauw niet!

— Misschien! zei Raffles schouderophalend en hij snelde het postkantoor binnen, en maakte zich een ogenblik later bekend als detective, waarbij hij zijn penning toonde. Toen zei hij tot de hoofdklerk:

— Zoëven is hier door een kleine man met een donker type getelefoneerd. Ik wens dat gij de centrale opbelt, uw naam opgeeft en die van uw bureau, en onmiddellijk vraagt, wie werd opgebeld en hoe het gesprek luidde.

De hoofdklerk weifelde slechts zeer kort, en toen zag Raffles hem op zijn

eigen toestel afstappen, en een kort ogenblik spreken.

Hij kwam weer voor het loket, en zei haastig:

— De man sprak met Abd-El-Mokr in het Continental, mijnheer. Hij waarschuwde hem dat hij onmiddellijk moest vertrekken met zijn bagage, zoals hij het noemde. Hij zei dat er groot gevaar dreigde.

— Permitteert u dat ik even van uw toestel gebruik maak?

— Natuurlijk, mijnheer, antwoordde de klerk, terwijl hij hem de hoorn door het loket heen toestak.

Raffles behoefde niet eens in een telefoongids te bladeren, want in zijn ijsere geheugen stond het nummer van het Continental Hotel als gegrift, en een paar seconden later zei hij:

— Spreek ik met de gerant? Met de politie, mijnheer. Luister goed! De afdeling Safe loketten mag in geen geval aan El-Mokr afgeven, wat deze vanmiddag tegen reçu gedeponneerd heeft. Het is toch nog niet te laat? Des te beter! Wacht mijn komst af. Ik kom aanstonds! Tracht El-Mokr aan de praat te houden, en als dat niet lukt, laten dan uw kelners met de hulp van de portier hem vasthouden. Hij is een bedrieger.

Raffles bedankte de hoofdklerk en verliet haastig het postkantoor.

Toen hij terug in de auto had plaats genomen, vroeg Brand zachtjes:

— Moet nu de politie niet gewaarschuwd worden?

— Nog niet, Charles, wij dienen toch minstens nog een kleine voorsprong te nemen om te voorkomen dat men de zaak te gauw doorziet. Want de echte El-Mokr zal gevonden worden, men zal onmiddellijk een echte politieman naar het hotel sturen, en de mogelijkheid bestaat, dat ik achter het net zou vissen.

Hij boog zich over de schouder van Henderson heen, en verzocht hem zo hard mogelijk te rijden.

Ongeveer vijf en twintig minuten later deed Raffles de auto opnieuw stoppen, sprong er uit, trad een telegraaf-

kantoor binnen, en waarschuwde daar ten tweede male de politie, die hij, voor zover hij dat nodig achtte, op de hoogte bracht van de aanwezigheid van een troep valse munters in een afgelegen, vervallen fabriek in het zuiden van Londen.

Toen kreeg Henderson last, de auto zo hard mogelijk te laten lopen, want op de laatste minuten zou het aankomen.

Het kon omstreeks half twee in de nacht zijn, toen zij eindelijk stopten voor het grote hotel met zijn driehonderd kamers.

Hij wendde zich tot Henderson, alvorens uit te stappen, en zei tot hem:

— Jij gaat mee naar binnen James. Houd je legitimatiepenning gereed!

Wat jou betreft, Charles, houd die kerel goed in het oog en sla hem bij de eerste verdachte beweging neer.

Brand knikte slechts, en keek wel wat ongerust toe, toen Raffles en Henderson snel de brede trappen van het terras opliepen, en door de draaideur verdwenen.

Raffles trad aanstonds op de gerant toe en zei kortaf:

— Ik ben de detective, die u ongeveer een uur geleden getelefoneerd heeft. Zijn de drie kerels ontsnapt?

— Wij hebben er helaas maar één van in handen kunnen houden, mijnheer, antwoordde de gerant bedremmeld.

Raffles kneep de lippen oopen en vroeg:

— Hoe is dat mogelijk? Wat is er dan geschied?

— Wel, zij moeten gewaarschuwd zijn, even voor ik uw boodschap kreeg.

— En, hebt gij tegen mijn instructies in gehandeld? Hebt gij de tas met juwelen overhandigd?

— Maar daar heb ik geen ogenblik aan gedacht, mijnheer, antwoordde de gerant met een pijnlijk gezicht. Alle reizigers, die vroeg moeten vertrekken, vragen natuurlijk hun kostbaarheden reeds de avond te voren op.

Aan de ene kant was Raffles opge-

lucht door deze mededeling, maar aan de andere kant begreep hij, dat de zaak zich toch niet zo vlot afwikkelde als hij wel gehoopt had.

Hij wist zich echter met de uiterste inspanning te beheersen, en zei rustig:

— Die tas met juwelen moet onmiddellijk worden uitgeleverd. Ik weet waar El-Mokr is, en zij moet hem ter hand worden gesteld. Maar zeg mij eerst hoe het met die bedriegers ging.

— Wel, mijnheer, zij hadden nauwelijks gehoord dat zij tot halfnegen moesten wachten, of zij wilden de vlucht nemen, toen zij van alle kanten de kelners zagen toelopen, die ik nog juist had kunnen waarschuwen. Twee hunner slaagden erin te ontkomen, waaronder die zogenaamde El-Mokr was, maar de derde zit in een van de kelders opgesloten.

Raffles maakte een gebaar van ongeduld, haalde toen de schouders op en zij eenvoudig:

— Er moet onmiddellijk iemand naar het huis van de kassier worden gezonden. Hij moet uit zijn bed worden gehaald, en met zijn sleutels hier komen.

— Maar, kan dat niet wachten tot morgenochtend, mijnheer? vroeg de gerant benauwd. Het is voor ons hotel een zeer onaangename zaak, zulke Koppenickiade, en...

— Genoeg mijnheer! viel Raffles hem hooghartig in de rede. Het adres van de kassier, wat ik u verzoeken mag.

— Hij woont hier geen tien huizen vandaan, mijnheer.

— Des te beter! Wees dan zo goed mij te vergezellen! En maak wat voort!

De gerant verliet met Raffles het hotel, en tien minuten later traden zij er weer binnen in gezelschap van een derde heer met verward haar en met slaapgezwollen ogen, op zijn pantoffels, en die enige sleutels in de hand had, waarmee hij achtereenvolgens de deur van zijn kantoor, die van de kluis, en daarin weer die van de lokettenafdeling opende.

Hij nam er de tas uit, stelde deze aan Raffles ter hand, en zei:

— U zult mij toch zeker wel dechargeren, mijnheer. Mag ik u een reçu verzoeken?

— Dat spreekt vanzelf, mijnheer, antwoordde Raffles effen, en nam uit zijn portefeuille een van die formulieren, welke de politie moet invullen bij inbeslagnemingen en dergelijke.

Met de tas in de hand liep hij naar de draaideur, opende een der vleugels en riep naar buiten:

— Breng die kerel ook maar hier, collega!

Brand stapte uit, het kleine, zwarte kereltje stevig in zijn kraag houdend, en een ogenblik daarna was deze ook in een der kelders opgesloten.

De zogenaamde detective met zijn beide helpers wandelde juist door de ene helft van de draaideur naar buiten,

toen een brigadier met drie agenten door de andere helft naar binnen kwam stappen.

Zoals Raffles voorzien had, werd de beklagenswaardige El-Mokr nog diezelfde nacht bevrijd, en de inval in de geheime drukkerij had de gelukkigste resultaten, want inderdaad werd daar een gehele installatie ontdekt, uitmuntend ingericht tot het drukken van valse Engelse bankbiljetten van tien en van twintig pond sterling.

De man, die de rol van El-Mokr op zulk een uitstekende wijze vervuld had, werd echter pas twee maanden later gegrepen.

Raffles denkt nog altijd met genoegen terug aan dit avontuur, dat hem een aardige duit had opgeleverd.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Aan de dood ontsnapt

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. **Vuurgodin** door Sax Rohmer. — 2. **Moord en gros**, door Carroll John Daly. — 3. **Bill Berenger als Detective**. — 4. **Bill Berenger zoekt het uit**, beide door Douglas V. Duff. — 5. **Brief met Dynamiet** door William P. MacGivern. — 6. **Bluf**. — 7. **Lachende Vos**. — 8. **Zilveren Grafsteen**. — 9. **Sprekende Klok**, alle door Frank Gruber. — 10. **Moordmaniak** door Frederic Brown. — 11. **Op Weg naar Cairo**. — 12. **Moordenaars moeten ook leven**, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3,50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35,40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster-serie 2; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266